

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

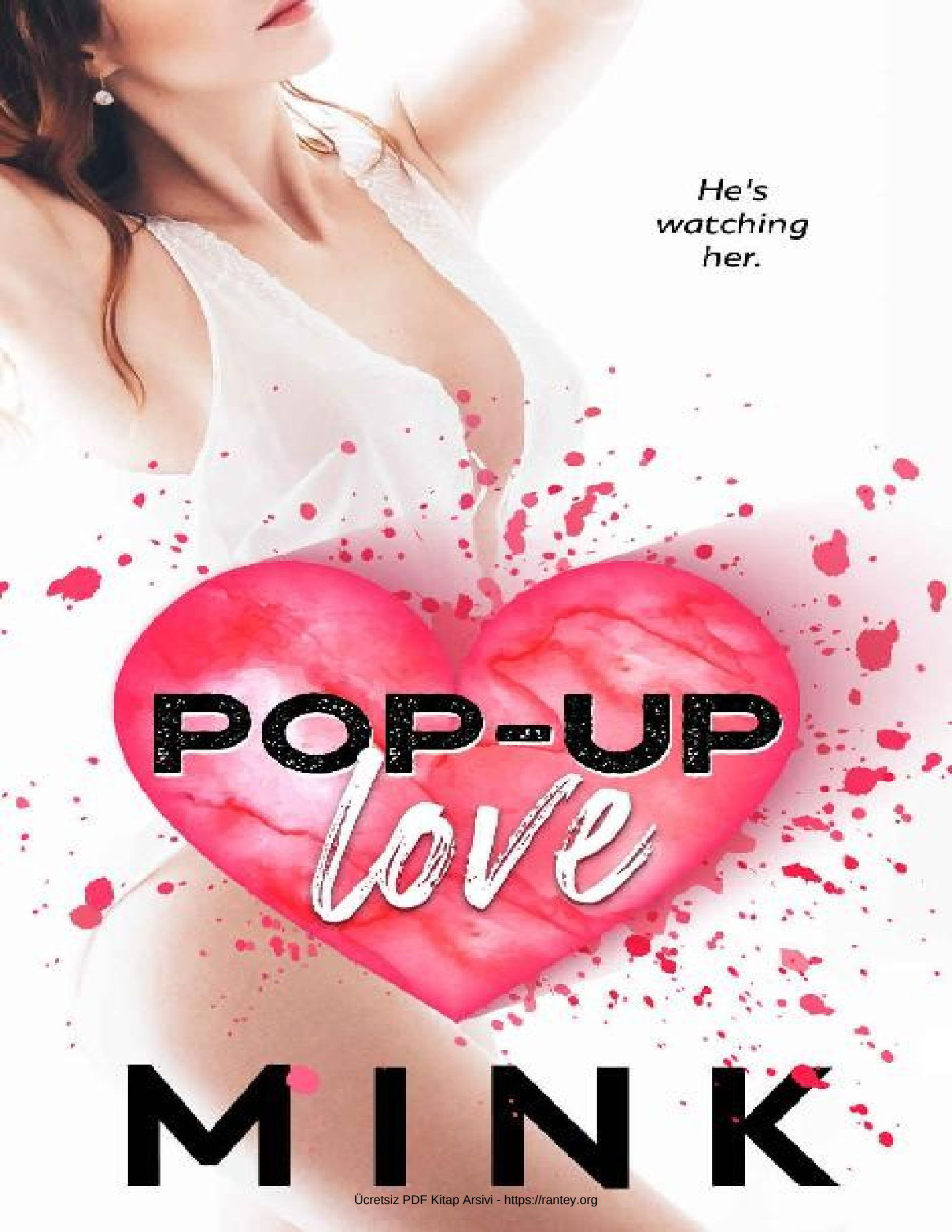
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*He's
watching
her.*

POP-UP
love

MINK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

POP-UP AŞK

MINK

Pop-up Aşk MINK
© 2020

Tüm hakları saklıdır. Bu kopya sadece bu e-kitabın orijinal alıcısı için hazırlanmıştır. Bu e-kitabın hiçbir bölümü MINK'in önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. Gerçek tarihi olaylara veya mevcut yerlere atıfta bulunulsa da, isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

Pop-up Aşk

1. Sam
2. Fawn
3. Sam
4. Fawn
5. Sam
6. Fawn
7. Sam
8. Fawn
9. Sam
10. Fawn
11. Sam
12. Fawn
13. Sam
14. Fawn
15. Sam
16. Fawn

Epilog I

Epilog II

Ayrıca MINK
tarafından Yazar
Hakkında

POP-UP AŞK

MINK

Sam

Saat tamircisi olarak sakin bir hayat. İhtiyacım olan şey bu. Ve sahip olduğum şey de bu... Ta ki o, caddenin karşısındaki pop-up dükkânındaki kadın olana kadar. Sakin hayatımı işgal eden ve kasabamı bir film setine çeviren dükkan. Hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ama sonra onun sesini duyuyorum. Ve çarkları ve tik takları düşünemiyorum. Tek düşünebildiğim o. Peki ya onu bulduğumda? Onu asla bırakmayacağım.

Fawn

Bir pop-up mağaza, Kitty Cat Valentine galamızı duyurmak için mükemmel bir fikir. Filmin yıldızı olmayabilirim, ama kesinlikle mağazanın en değerli oyuncusu olabilirim. Ama arkadaşım uzun kuyruktaki insanlara şanslı bir müşteriye öpücük hediye edeceğimi söylediğinde, bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum. Ta ki o içeri girene kadar. Sam. Yük treni gibi yapılı ve öpen sert adam. Onun Valen- tine'i olmak istiyorum, ama tehlikeli geçmişi onu bulduğunda, aşka bir şans verebilecek miyiz?

SAM

T Ritmi tamamen bozuldu. Saatin iç işleyişine bakıyorum, tüm sistemi rayından çıkaran tek bir çarkı bulmaya çalışıyorum. Konsantrasyon çok önemli, pa- hemen arkasında. Ülkenin bu bölgesindeki tek saat ve işimle gurur duyuyorum. Cımbızımı alıyorum ve küçük parçalardan birini yeniden hareket ettiriyorum.

Gürültülü bir patlama sessizliği bozuyor ve çarkı düşürüyorum. Masamdan sekip yuvarlanarak uzaklaştı.

"Lanet olsun!" Büyütecimi itiyorum ve vitrinimden dışarı bakıyorum.

Kırmızı ve pembe konfetilerden oluşan bir patlama kaldırımı kirletiyor ve neon pembe bir tabela caddenin yeni Sevgililer Günü mağazasının reklamını yapıyor. Ne kadar saçma. Bir pazarlama gösterisi, hepsi bu. Pastoral bir kasabada yaşamının tuzağı - burada bir Hallmark Sevgililer Günü filmi çektiler ve şimdi de filmin vizyona girmesini kutlamak için tüm şehir merkezini ele geçiriyorlar.

"Saçmalık." Arkama yaslandım ve gözlerimi ovuşturdum.

Bir patlama sesi daha geliyor, silah sesine o kadar yakın ki neredeyse gülümseyeceğim. Ama gözlerimi açtığımda daha fazla konfeti ve Sevgililer Günü mağazasına girmek için sıraya girmiş insanlar görüyorum.

Bu kasabaya geldim ve bu dükkânı keşiflerden ve silah seslerinden uzaklaşmak için açtım, diye hatırlatıyorum kendime. Ve kesinlikle buraya gerçek dünyanın nasıl işlediğine dair hiçbir fikri olmayan aptal bir film kanalı sayesinde tatil aptallığı yapmak için gelmedim.

Sevgililer Günü, insanları paralarından ayırmak için uydurulmuş sahte bir tatil. Sessiz dükkanıma bir göz attım. Kimsenin olmaması çok kötü.

Artık kimse hediye olarak saat almıyor. Hele ki bunları internet üzerinden tasarımcı dükkanlarından alabiliyorlarsa... Tabii ki bunlar da Çin'deki diğer tüm hurdalarla aynı fabrikadan çıkıyor. Tek iyi haber, bozuk ya da yavaş, eninde sonunda buraya geliyor olmaları.

"En güzel tatil için en tatlı dükkâna hoş geldiniz!" Hoparlörden bir kadın sesi yükseliyor, heyecanı bir elektrik damarı gibi.

Tekrar pencereden dışarı bakıyorum. Nerede bu kız?

"Pop-up mağazamızı ziyaret ettiğiniz için teşekkür eder, Sevgililer Günü ziyaretinizin sevgi ve mutlulukla dolu geçmesini dileriz." Bu ses. Bu sevgi ve mutluluk.

Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Bloğun etrafında sıra oluşturmuş kalabalığı tararken kadını göremiyorum. Nerede o kadın? Umurumda değil tabii ki. Keşke şu Valentine's dükkânı kuruyup gitse. Buraya sakın bir hayat yaşamak için gelmişken bu tam bir baş belası.

"Sadece bugün, 'Kitty Cat Valentine' filmine bilet alırsanız, filmin yıldızlarıyla burada, Gosford Hollow'da tanışma ve selamlaşma fırsatı kazanacaksınız!" Yine o ses.

Ellerimi soğuk vitrinimin etrafında birleştirip onu arıyorum. Ama orada değil. Hoparlörler, eski krema imalathanesinden dönüştürülen pop-up dükkanın saçaklarının altına sabitlenmiş. İçeride olmalı.

Pencerelerinde kırmızı kalpler olan, üzerinde devasa bir kalp balonu yüzen ve çatısından parıltılı kalpler sarkan binanın içinde. Oraya girmeyeceğim. Masama geri dönmek için dönüyorum.

Hoparlörlerden tatlı bir kıkırdama geliyor ve beni olduğum yerde durduruyor. "Ve ek bir tatil tatlandırıcısı için, şanslı bir misafir Kel'den bir öpücük kazanacak--Hey!"

Hoparlörden sanki mikrofon el değiştiriyormuş gibi parazit sesler geliyor. "Ben Kelly Roberts, 'Kitty Cat Valentine'ın yıldızı ve şimdi sıraya girerseniz, az önce duyduğunuz tatlı, tatlı sestten bir öpücük almak için bir kazanan seçeceğim! O yüzden aşk için sıraya girin!"

Ne yaptığımı bile bilmeden, bir kolumda gelişigüzel duran montum ve elimde örgü şapkamla kapıdan çıkıyorum. Sıra çoktan Ana Cadde boyunca köşeyi dönmüştü. Şapkamı takıp sıranın sonuna doğru ilerliyorum.

Bu pop-up dükkan saçmalığına bir son vermek için buradayım. Hepsi bu kadar. Çok gürültülü, çok parlak ve işimi yapamıyorum. Buraya gel-

sade ve sessiz olmalarını sağla çünkü ben-

"Öpücük için mi geldin?" Önümdeki sırada bekleyen bir adam bana eğlenerek bakıyor. Kısa bir süre önce böyle bir bakış ona bir yumruk ya da daha kötüsünü kazandırırđı. Şimdi ona sadece hırlıyorum, çünkü ben basit bir saatçiyim, paralı asker *değil*, "Sen kendi işine bak."

Gözleri açılıyor ve arkasını dönüp öne doğru kayıyor. Ona dokunmadım bile. Bu yeni basit hayat mükemmel işliyor.

"Öpücüğün seni bekliyor." Tarçınlı ve ekstra şekerli sesi düşüncelerimin arasında yuvarlanıyor ve bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

Gözlerimi kapatıp sesin tadını çıkarıyorum, sonra kendimi silkeliyorum. Bu basit hayat mükemmel işliyordu. Ve bu davetsiz misafirle başa çıktığımda yine mükemmel olacak.

Kollarımı kavuşturup pembe kalpli balona bakıyorum. Pop-up dükkânla birlikte o da yıkılıyor. Buraya huzur ve sessizlik için geldim, kalpler ve parıltılar için değil. Ve kesinlikle tatmak istediğim tatlı krema gibi sesi olan konuşan bir tarçınlı rulo için de değil.

Değil. Hiç. Hiç.

"L Çizgiye bak." Heyecanlandım mı yoksa korktum mu bilemiyorum. "Neden benden bir öpücük istedin? Burayı bir kasırganın vurmasını ya da alevler içinde kalmasını mı istiyorsun?"

Mısır'ın belalarından biri mi?"

Kelly omuz silkiyor. "O ilk öpücüğü almak için yıllardır uğraşıyorsun. Etrafında keskin olmayan nesneler ve çikolata varken bunu yapmaktan daha iyi ne olabilir? Her şey iyi olacak."

"Ama lanet--"

"Gerçek değil." Başını sallıyor, sonra da konuyu değiştirmeye çalışıyor. "Ayı'ya bak, bunun için çok heyecanlı."

Çenesini patilerine dayamış olan Ayı, bu olanlar karşısında hiç de heyecanlı görünmüyor. Artık bir film yıldızı olduğunu hâlâ anlamış değil.

"Dediğim gibi, Bear kesinlikle kalabalık çekiyor." Kelly sıraya bakar.

İnsanlar onu gördüklerinde neredeyse gözleri yuvalarından

"Sanırım senin için sıraya giriyorlar." Onu dürtüyorum. "Sen ünlü bir ." Öyle, ama içten içe Bear'ın gösteriyi çaldığını düşünüyorum. Sanırım teknik olarak bu bir film, gösteri değil. Bear'ın rolleri küçüktü ama onunla gurur duyuyorum. O bir profesyonel. Senaryonun çekimlerin yüzde doksanında uyumasını gerektirmesi umurumda değil. Yine de onları salladı. Küçük başını okşamak için yanına gittim, sonra ona üzerinde kalpler olan bir şapka taktırdığımı hatırladım. Çok şirin. Şapkadan nefret ediyormuş gibi yapıyor ama ben sevdiğini biliyorum. Ona ilgi göstermek isteyen herkesi görmezden gelmekten hoşlanıyor. Zoru oynamak onun en sevdiği şey. Benim dışımda.

Onun için küçük bir yatak hazırladım, böylece bütün gün burada benimle kalabilecek. Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum çünkü Bear evde yalnız kalmaktan hoşlanan çoğu kedi gibi değil. Etrafında görmezden gelebileceği bir sürü insan olmasını tercih ediyor ve gecelerini benimle kucaklaşarak geçiriyor. Bu küçük pop-up dükkan olayını seveceğini biliyordum. Tam ona göre.

Kelly, kendisinin ve Bear'ın yaklaşan film gösterimi için açılan mağazaya yardım etmemi önerdiğinde hemen atladım. Los Angeles hayatını yaşamaktan yoruldum ve bu küçük kasaba tam da ruhumu iyileştirmek için ihtiyacım olan şey.

Koşuşturmayla o kadar alıştım ki, biraz değişiklik gelebilir. Şimdiden oluşan devasa kuyruğa bakılırsa, düşündüğüm kadar sessiz olacağından pek emin değilim. En azından tatilin tüm coşkusunu içime çekebileceğim. Sonra bir sonraki projeye geçeceğimi biliyorum. Ben bir sıçrayıcıyım. Bir işte asla uzun süre kalamam, aynı işi tekrar tekrar yaparım. Kelly'ye yardım etme eğilimindeyim ya da o benim için projeler buluyor. Film stüdyolarında her zaman yapılması gereken işler vardır.

"Sanırım öpücük yüzünden sıraya giriyorlar." Kelly beni dürtüyor ve gittikçe genişleyen sırayı işaret ediyor.

"Bunu söylediğine inanamıyorum." Açılan dükkâna bakıyorum. Gerçekten abartmışız. Bir zamanlar krema imalathanesi olan yer şimdi bir "Kitty Cat Valentine" sevgi patlamasına dönüştü. Biraz abartmış olabilirim ama stüdyo bana çalışmam için dev bir bütçe verdi. Bulduğum stand bir tür öpüşme kabinine benziyor. Bana bu fikri veren şey buydu. İnsanların bundan hoşlanacağını bilmiyordum.

"Bu ilk öpücük olayını gerçekten halletmen gerekiyor." Sarı saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürüyor. "Lanet falan yok. Öpücüğü alabilirsin. Sorun yok. Sonra her şey yoluna girecek. Göreceksin."

İlk öpücüğümü almak için onlarca kez denedim. Yirmi yaşında olup da hiç öpüşmemiş olan kim var? İşte bu kız. Çok yaklaştım ama her seferinde tam bir felaketti. Onları düşünmek bile istemiyorum. Son girişimim az miktarda kusmuk ve Bear'ın Brent'ten bir ısırık almasıyla sonuçlandı. Grip olmuştum! Kim hastayken birini öpmeye çalışır ki?

Brent o karmaşadan sonra bile öpücük almaya çalışıyordu. O zamandan beri onu her gördüğümde kıpkırmızı oluyorum.

Amerika'nın kalp atışlarına kustuğuma inanamıyorum. Eminim yakında burada olur.

Beni neden rahat bırakmıyor bilmiyorum. İsteddiği kadını seçiyor. Sanırım ondan kaçtığım için. Ayrıca, hiç öpüşmediğimi biliyor, bu yüzden ona meydan okuyorum. Erkekler daha önce hiç seks yapmadığımı öğrenince tuhaflaşıyorlar. Ya benden kaçıyorlar ya da garip bir şekilde takıntılı oluyorlar.

"Brent ne zaman ?" Mırıldanıyorum, bu da Kelly'nin kıkırdamasına neden oluyor. Ona yan gözle bakıyorum çünkü hiç komik değil.

"Hâlâ senden o öpücüğü istiyor." Burnunu kırıstırıyor.

"Senin öptüğün birini öpmeyeceğim," diyorum milyonuncu kez. Bu çok garip.

"Öpüşmemiz rol icabıydı. Sayılmaz." Bana gözlerini devirdi.

Aktörler bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Ya bir gün birine aşık olursan? O zaman rol yapmaya ve başka insanları öpmeye devam etmek zorundasınız. Sevdiğim birini dev ekranda başka biriyle öpüşürken görmekten nefret ederim.

"Kesinlikle bu insanlardan birini öpeceksin ve her şey yoluna girecek." Kesinlikle başını sallıyor. "Yani, ben her zaman rastgele insanları öperim. Endişelenme."

"Evet, ama bu oyunculuk." Biraz sırtını dürtüyorum.

"Elbette, ama bu da öyle olacak. Şanslı öpücüğünü alan kişiye aşık olacak değilsin ya." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. Ben de kendim için böyle olmasını istiyorum. Sanırım mükemmel bir ilk öpücüğe sahip olmak için çok fazla baskı yapıyorum ve bu yüzden korkunç bir şekilde sonuçlanıyor.

Şey, bu ... ya da lanet. Bir cadıyı kızdırmış değilim -en azından kızdırdığımı sanmıyorum- ama beni öpmeye çalışan bir çocuktan iyi bir şey çıkmaz. İlk erkek arkadaşım beni Hollywood turistleri gibi Sunset Strip'te yürüyüşe çıkarmıştı. Kollarını iki yana açarak caddenin karşısına koşturmak ve beni film tarzı bir öpücüğe boğmak için bu ayrıntılı sahneyi hazırladığını bilmiyordum. Ama yaptı. Kaldırımdan atlayıp yaya geçidinden bana doğru koşmasını izledim. Ve sonra... bir otobüs geldi.

Yani, hayatta kaldı. Ama evet. Beni öpmeye çalışırken *otobüs çarptı*.

Ve sonra Henry vardı. Çok tatlı bir üniversite . İkinci buluşmamızda, dairesinde mum ışığında ve güzel bir romantik akşam yemeği ayarladı. Beni öpmek için eğildiğinde, ben de eğildim,

ve mumu devirdi. Peçetesi hemen alev aldı, sonra masa örtüsü ve sonunda -bir komşu ve bir yangın söndürücü ile karşılaştıktan sonra- yollarımız ayrıldı.

İlk öpücüğümü dilemekten vazgeçmiştim. Yani, sadece bir dudak kenetlenmesi için bütün bir şehir bloğunu yakmak istemiyorum. Ama şimdi Kelly beni kendi planına dahil etti. Umarım tüm bu fiyaskoyu kusmadan atlatabilirim.

"Al bakalım. Buna ihtiyacın olacak." Kelly bana dudak parlatıcısını uzattı. Keşke Bear bu sefer onu ısırsa. Tam bir ısırık değil ama küçük bir ısırık, çünkü kendisini komedyen sanıyor.

"Kazananı nasıl belirleyeceksiniz?" diye sordum.

"Beni bilirsin." Gülümsüyor.

"Bunu kanatlandıracaksın." Yemin ederim film repliklerinin yarısı . Dudak parlatıcımı sürdüm.

"Belki hepsini öperim," diye yalan söylüyorum kapılar açılıp herkes içeri alınırken. Küçük dükkân insanlarla dolunca bir adım geri çekiliyorum.

Kelly beni ileri itti. "Büzül." Gülüyor. "Bu sefer kusmamaya çalış."

SAM

T Çizgisi çok saçma. Dükkanıma geri dönmeliyim. Ya beni bekleyen müşteriler varsa? Caddenin karşısına bakıyorum. Her zamanki gibi dükkanım boş. Ben proba-Bırakın bana iş vermeye gelmeyi, burayı soyacak birini bulmakta bile zorlanacağım. Belki de sigorta parası için burayı ve başka bir şey denemeliyim. Yine de saatler üzerinde çalışmak rahatlatıcı ve bu küçük kasabaya geldiğimden beri çok şey öğrendim. Hayır. Ellerimi ceplerime sokuyorum, yakmayacağım. Ayrıca, paraya ihtiyacım yok.

"Çok heyecanlıyım!" Arkamdaki bir kız ciyaklıyor. "Sence Brent Merriweather da orada olacak mı?"

"Umarım öyledir. Öpücük almakla ilgili bir şey duydum?" diye cevap veriyor başka bir kız.

"Beni öperse ölürüm. Düşer ve ölürüm!" İlk kız kıkırdıyor ve ben de onların saçmalıklarından uzaklaşmak için ilerliyorum. Ayrıca, öpücük veren bir erkek değil. Bir kadın. Tarçınlı rulo sesi olan .

Birkaç kişi ellerinde kalp şeklinde balonlar ve çikolatalarla yanımızdan geçip gidiyor. Hepsinin üzerinde bu çılgınlığı başlatan Hallmark filminin adı olan "Kitty Cat Valentine" yazıyor. Görünüşe göre, gala gecesi kasaba meydanında bir gösterim olacak. Harika. Uğraşacak daha fazla aptallık.

Başımı sallıyorum ve kuyruğa doğru ilerliyorum. En azından şimdi ilerliyor, adımlarım beni neon kırmızı Valentine tabelasına ve içindeki kıza yaklaştırıyor. Sessiz olmasını söyleyeceğim kişi. Ne de olsa,

Burası bir iş bölgesi. Çalışmaya çalışıyorum. Havada süzülen ve tüm dikkatimi işgal eden bir ses varken bunu yapamam-

"Sırada bekleyen herkese teşekkür ederiz. Paylaşacak harika haberlerimiz var. Kitty Cat Valentine'ın insan yıldızları burada, dükkânda olmakla kalmıyor, aynı zamanda ana cazibe merkezimiz de var, adını taşıyan kedicik Bear'dan başkası değil." Kıkırdıyor.

Onu görmeye çalışarak, kim olduğu ve neye benzediği hakkında bir fikir edinmek için başımın üzerindeki hoparlöre bakıyorum. Elbette onu tanımak istediğim için değil, bu gürültüye müsamaha gösterilmeyeceğini ona bildirmem gerektiği için.

"Bear pek çok hayranıyla tanıştığı için çok mutlu. Kelly alışveriş yapanlara yardım ediyor ve Brent Merriweather az önce geldi. Brent ve Kelly ayrıca bir hayranlarını öpücükle ödüllendirmeyi de nezaketle kabul ettiler, bu yüzden sırada kalın ve pop-up mağazamızda fazladan bir tutam şeker alan şanslı kişi siz olabilirsiniz!"

Anons sistemi kapandı. Sesi gitti. Bakışlarım alçalıyor. Yani, iyi. Sessiz olması iyi. İhtiyacım olan şey bu.

Daha fazla müşteri geçiyor ve sonunda neon tabelanın önünde bir yer buluyorum. Cam açık ve küçük dükkânın içindeki her türlü şekeri, yemeği, kalbi ve çiçeği görebiliyorum. İnsanlar etrafta dolanıyor ve birkaçı gülünç derecede çekici bir adamın durup gülümsediği bir vitrinin önünde duruyor. Bir aktör olmalı. Bir dergi sayfasından fırlamış gibi görünüyor. Cay-Mans'taki zulam üzerine bahse girerim ki adam birinci sınıf bir dallama.

Önümde yaklaşık bir düzine insan var. Böyle zamanlarda keşke eski hayatımdaki taktiklerden bazılarını kullanabilseydim diyorum. Ne de olsa, biraz silah sesi bu kuyruğu temizlemek için uzun bir yol kat ederdi. Sonra dükkâna girip hepsine sessiz olmalarını söyleyebilirdim. Derdim ki, 'Saatçilik son derece sıkıcı bir iş ve benim konsantre olmam gerekiyor. Gürültü yok. Hemen kabul ederlerdi, çünkü silahlı bir adama kim hayır diyebilir ki? Bunu anlatacak kadar yaşayacak biri değil.

Sonunda dükkâna girdiğimde omuzlarımı yuvarlıyorum. Sıcak kakao, tarçın ve şeker kokusu havaya siniyor ve aşk kokusunu içime çekiyorum - hedefledikleri şey bu olmalı. Ne de olsa aşktan daha tatlı ne olabilir ki? Bildiğimden değil. Aşk bana göre değil. Cinayet ve mayhem? Onlar bana *göreydi*. Ama şimdi doğru yoldayım. Yeni bir adam. Yeni bir hayat. Adımlarıma musallat olan gölgeler yok. Şu ana kadarki tek sorun, halletmek üzere olduğum bir sorun.

"Bir öpücük kazananımız var!" diye o ses.

Ellerimi yumruk yapıp dükkânın ortasındaki kalabalığı itiyorum. Küçük kabin alanına ulaştığımda, çoktan başka bir adamla öpüşüyordu, sarı saçları bir kurdele gibi sırtından aşağı dökülüyordu ve başı adamın dudaklarına değecek şekilde eğilmişti.

Öfke beynimdeki tüm reseptörleri yakıyor ve derin, ürpertici bir nefes alıyorum. Ama sonra geri adım atıyor, yüzünde bir gülümseme. Ve arkasındaki kızı görüyorum. Kızıl saçlı, dolgun dudaklı ve yalanabilir kıvrımları olan kızı. Buraya gelme sebebim olan kız. Sesi olan kız. Şu andan itibaren beni ve *sadece* beni öpecek olan.

"Kelly'nin öpücüğü için bir kazanan ilan ettiğimize göre, sanırım artık işe koyulma vaktim geldi." Ken bebeği tarçınlı ekmeğime doğru adım atıyor ama gözlerini ondan kaçırıyor. Güzel. Onun bir pislik olduğunu biliyor olmalı.

"Kazanan için çizim yapabilirim." İçinde kâğıt parçaları olan bir balık kâsesini karıştırıyor.

"Sanırım bu dudakları kimin öpeceğine çoktan karar verdim." Gülümsüyor ve ben de yumruğumu, yamulup kanayana kadar burnuna sokmak için belirgin bir istek duyuyorum. Tarçınlı ekmeğime kolunun altından kavıyor ve onu yüzüne doğru çekiyor.

Olmayacak.

Hayatta olmaz.

Biri oyuncuya yaklaşmak için beni itip kakıyor ama ben dönüp ona öyle bir bakıyorum ki kaçmaya çalışırken bir vitrine çarpıyor. Çikolatadan kalplerden oluşan bir kule düşüyor, ikisi patlayarak yere düşerken bir diğeri de tezgahın arkasına düşüyor. Gri beyaz bir kedi ayağa fırlıyor, kafasındaki kalp şeklindeki şapka yamuluyor ve yüksek sesle miyavlıyor.

"Ayı!" diye ağlıyor tarçınlı rulom ve Ken bebeğinden uzaklaşıyor. "Olamaz, lanet! Ayı, iyi misin?"

Kedi kollarıma atlıyor ve aceleyle yanıma gelip müşterileri iterek parlak mavi gözlerini bana çevirirken çeneme sokuluyor. Sakinleştirici bir nefes alır gibi oldu. "O iyi. Şükürler olsun. Ucuz atlattık." Bakışlarımla buluştu. "Oh, senden hoşlanıyor."

Kedi mırıldanıyor ve bana biraz daha kafa atıyor, küçük şapkası neredeyse tamamen çıkmış.

"Genelde herkesi görmezden gelir." Gülümsüyor, sonra bana bakıyor. "Ama sanırım seni görmezden gelmek biraz zor."

Uzun boyumu mu yoksa sol kaşımı kesen yara izini mi kastettiğini bilmiyorum ama fark etmez. Gözüm onun üzerinde,

ve içgüdülerim bana avantajımı kullanmamı söylüyor. O çok tatlı, çok genç, çok fazla. Ama bunların hiçbiri beni durdurmayacak. Zaten kendi sahamdayım. Güçlü kol bölgemde. Bu bir *rehine* durumu. Benim tatlı tarçınlı rulom bunun farkında değil.

Eğer kediye geri istiyorsa, *bana* o öpücüğü verecek.

R Ayı'yı kollarında güvenle tutan yakışıklı adama bakarken içimi bir rahatlama kaplıyor. Bear başını adamın çenesinin altına sürüyor. Hemen hemen her şeyi yapardım-Brent'ten uzaklaşmak için. Neden beni tekrar öpmeye çalıştığından emin değilim. İlk seferin onu caydıracağını sanırsın. Hayır, caydırmadı. Hâlâ o öpücüğü almaya çalışıyor. Ama tabii ki, her zamanki gibi bir felaket oldu. Bütün bir sergi lanet yüzünden paramparça oldu ama en azından Bear iyi.

Aslında Bear, Brent'in elinden kurtulmam için gereken dikkat dağınıklığını sağlayarak günü kurtardı. Sanırım yerden kalkıp içine düştüğü ekranı kaldırmaya çalışan adama da biraz kredi vermeliyim. Ama gerçekten, o sadece lanetin bir piyonu.

Gözlerim serseriden Bear'ı tutan adama kayıyor. Tüm kargaşa yatıştığında, kedimi okşayan nazik devi inceleme fırsatı buluyorum. Bear bir sebepten dolayı ona alışmış gibi görünüyor. Kedimin bir yabancıya bu şekilde davrandığını hiç görmemiştim. Aslında genelde kimseyi sevmez. Yıllardır tanıdığı Kelly'ye bile sarılmıyor.

"Ben Fawn." Ona bakıyorum ve neredeyse Bear kadar çabuk . Dikkatimi çeken o mu, yoksa Bear'ın üzerine titremesi mi emin değilim. Ayı'yı suçlayacağım ve adamın ela renkli gözleri yüzüme sabitlenip sessiz kaldığında hissettiğim karıncalanmayı görmezden geleceğim. İşte o zaman aklıma geldi. Belki de beni duyamıyordur. Dükkânda bir sürü insan var, bu yüzden anlaşılabilir bir durum. Bazen tam bir aptal oluyorum.

"Ben Fawn," diye biraz daha yüksek sesle tekrarlıyorum. Bu sefer elimi uzatıyorum.

"Tabii ki öylesin." Ayı'yı okşamayı bırakıp elimi tutmak için uzanmadan önce bir süre elime bakıyor. Eli sert ama avucunu benimkinin içine kaydırırken dokunuşu nazik. O karıncalanma, duyguların tam bir çiçek açmasına dönüşüyor. Elimi geri çekiyorum, neler olduğundan emin değilim.

"İyi misin?" Brent yanımda yürüyor, ayakkabılarının altında birkaç kardeş çikolatası çıtırdatıyor. "Ayı." O kedime ters ters bakıyor, ben de ona ters ters bakıyorum. Bear'a karşı her zaman çok kaba. Ne tür bir pislik Bear gibi tatlı bir kediye kaba davranır? Tamam, zaman zaman çok tatlı olmayabilir ama yine de çok sevimli ve bu da hemen hemen aynı şey.

Brent'e "Biz iyiyiz," dedim. "Bu adam--" Konuşması için duraklıyorum. En azından konuşacağını umuyorum.

"Sam," dedi bir süre sonra.

"O kadar da kötü değildi, değil mi?" Güldüm. Adam sanki bir sırmış gibi adını saklıyordu.

Kimse kahkahalarımı katılmıyor. İkisi de birbirlerine dik dik bakmakla meşgul. Görünüşe göre Bear Sam'in takımında, çünkü onlardan Brent'e çifte bakış var, o da giderek büyüyen bir kaş çatmayla cevap veriyor. Bu garip, yoksa ben mi garipleştiriyorum? Sanki aralarında sessiz bir savaş varmış gibi görünüyor. Bear'ın şapkasını düzeltiyorum. Bu adamların tuhaf davranmasının nedeni bu olmalı - ikisi de Ayı'yı kucaklamak istiyor. Tek bildiğim, Brent'in yerinde olsaydım, tir tir titriyor olurdum. Sam, Ayım kadar sevimli bir kedi için bile kavga etmek isteyeceğiniz türden bir adama benzemiyor.

". Öpüşme zamanı." Brent dirseğimi tuttu.

Bu öpüşme olayını tamamen unutmak isteyerek onu kucağımdan çekiyorum. Özellikle de Brent'. Sam'i öptüğüm düşünceler aklımdan geçiyor ve vücudumun daha fazla karıncalanmasına neden oluyor. Ama bu da tıpkı diğer seferler gibi felaketle sonuçlanacaktı.

"Ona dokunma Ken." Sam'in derin sesi beni onunla ilgili düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Ses tonu düz ama soğuk. Karnım heyecanla geriliyor. Neyim var benim böyle? Ken de kim?

"Ona dokunabilirim." Brent, oyuncağını birinden geri çeken bir çocuk gibi kendini savunuyor. "Biz çıkıyoruz. O benim kızım."

Brent'in bu açıklaması karşısında bir grup kızın nefesi kesiliyor ve ben de kafamı çevirip aklını kaçırmış gibi Brent'e bakıyorum. Bir şey söyleyemeden bir hırlama duydum. Bear'a baktım ama o sakın bir şekilde

Sam'in göğsüne sokuldum. O zaman sesin nereden geldiğini anladım.

"Kız arkadaşı mı var?" Kapının yanındaki bir kız gözyaşlarına boğuluyor ve Sam'in hırıltısı olmasa kalbin kırıldığını duyabileceğime yemin edebilirim.

"Brent şaka yapıyor," diyorum panikle ve hemen. İhtiyacım olan son şey herkesin çıktığımızı düşünmesi. "Ne yapıyorsun sen?" Brent'e tıslıyorum. Bunu neden söylesin ki? Bu yüzden o dedikodu dergilerinden birine çıkmasam iyi olur.

"Bu bir sidik yarışı," diyor Kelly dururken. Gözleri erkekler arasında gidip geliyor. Sırıttırıyor, gösterinin tadını çıkarıyor.

"Bir ne?" Burnumu kıvırıyorum. Kulağa iğrenç geliyor. Kelly başını bana doğru sallayarak gülüyor. "Sanırım öpücüğü o kazandı." Kelly Sam'e göz kırpmıyor. Ona Sam'e göz kırpmamasını söylememek için yanağımın içini ısıırıyorum. Ne de olsa herkese göz kırpmıyor. Bir gün bundan kalıcı bir kırışıklığı olacak. Kırışıklık mı? "O Ayı'yı kurtardı. Bence kediye geri almak için onu öpmelisin." Kelly beni Sam'e yaklaştırtıyor, görünüşe bakılırsa itiraz etmiyor. Gerçi pek fazla konuşmuyor, bu yüzden tam anlamıyla bir protesto başlattığını göremiyorum.

Sam ona yaklaştığımda geri adım atmıyor, ben de Kelly'nin beni daha uzağa itmesine izin veriyorum. Ani bir hareketle benden uzaklaşıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ta ki Bear'ı yatağına yatırdığını fark edene kadar.

"Kelly şaka yapıyor. Beni öpmek zorunda değilsin." Gülümsemeye zorladım. Ya beni reddederse? Oh, Tanrım. Ya her yerde kalpler, sevgi, çikolata, çiçekler ve tepesinde dev kalplerden oluşan büyük bir balon olan bir mağazada beni reddederse ve--

"Onu öpmüyor." Brent bir adım öne çıkıyor, göğsü kazak hırkasından dışarı fırlıyor. Evet, Sam'i kesinlikle öpmeyeceğim. Ne de olsa öpücükler yangınlara, bedensel zararlara ya da belki birinin gözünü kaybetmesine neden olur. Bunları düşünürken bile kendimi ona doğru adım atarken buluyorum.

Kelly'nin şaka yaptığını tekrar söylemek için omzuna dokunmak üzere uzanıyorum. Beni lastikçinin önünde geri çevirip tatil havasını mahvetmeden önce bunu gerçekten yapmalıyım. Başını çeviriyor ve beni kendine çekerken elini bileğime doluyor. Vücudum onunkine uyum sağlarken ağzı benimkinin üzerine iniyor. Kolu beni sararken nefesim kesiliyor. Öpücüğünü alırken dili ağzımın içine kayıyor. Bear'ın mırıldanmasına ve ona sarılmasına şaşmamalı.

Onu kim suçlayabilir ki? Ona tırmanmak, göğsüne sarılmak ve sonsuza dek orada kalmak istiyorum.

Parmaklarım gömleğinin içine giriyor. Bana uzun zamandır istediğim şeyi verirken ona sarılıyorum. Neler olduğunu gerçekten anlamam biraz zaman alıyor. Bu dağ gibi adamın beni açlıktan ölüyormuş gibi öptüğünü kavramam. Dükkan hala ayakta ve hiçbir şey yanmıyor. Sam bana özlediğim şeyin her bir parçasını verirken, lanetin lanetine rağmen bir Ro- man mumu gibi oldukça eminim.

SAM

T Bir erkeğin hayatında onu tanımlayan bazı olaylar vardır. Babasının hata yaptığını ilk fark ettiği an. İlk kez bir dövüşü kazandığında. Öldürdüğü ilk adam. Ve Tüm bunların ötesinde, evleneceği kadını ilk . Bunu yaşayabileceğimi hiç düşünmemiştim. İçimden geçen duygu yeni, inanılmaz ama kesinlikle gerçek. Bu mükemmel kadın benim.

Bu eller çok şey yaptı, hepsi iyi değil. Ama onu yakın tutmak için kullandığım şu andan daha yararlı olmamışlardı. Nefesimi , pamuk şekeri tadı, vücudunun sıcaklığı, yumuşak kıvrımları ve şaşkın gıcirtısının bir iniltiye dönüşmesi.

Onu arkama yaslıyorum, dilimi onunkine doğru kaydırırken bana tutunmaya zorluyorum, ona asla unutamayacağı bir öpücük veriyorum ve sadece onun için sakladığımı fark etmedim. Sevgililer Günü'ne özel kırmızı elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla mükemmelliğin bu parçası için.

Şaşkınlığı geçiyor ve kollarını boynuma dolayarak beni kendine daha da sıkı çekiyor.

Bu kadar. Bu dükkânla ve içindeki insanlarla işim bitti. Onu ayağa kaldırıp kollarımın arasına aldım ve kapıya doğru yöneldim. Bacakları başka bir vitrini deviriyor, umurumda değil ve Ken bebeği yüzünden külotlarını kremleyen kızlar dağılıyor. İyi oldu. Kapıya giden yol açılıyor ve onu başka bir vitrinin etrafından dolaştırıyorum.

"Hey." Nefes alıyor, iri mavi gözleri üzerimde. "Ne yapıyorsun?"

"Biz gidiyoruz."

bakıyor. "Ama benim kedim."

"Onun için geri gelebiliriz."

"O. Bear bir centilmen. Bekle. Ve benim işim. Seni tanımıyorum bile. Ne--"

Kapıyı itip fırtınalı sabaha çıkıyorum. Paltoya ihtiyacı var. Onu dükkanıma götürdüğümde benimkini vereceğim.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Bir el omzuma indi, beni kızdıracak kadar sert bir tutuş. "Onu yere bırak."

Diğer kız -Kelly, dedi- kaşlarını kaldırarak dışarı çıkarken Ken bebeğe doğru dönüyorum.

"Ben iyiyim." Fawn'ım onu yakaladığımdan beri gitmeme izin vermiyor.

Ken'in elleri şimdi yanlarında ama düşündüğünü söyleyebilirim. Boncuk gözleri onu ele veriyor - bir şey yapmak istiyor, herhangi bir şey, baskınlık kurmaya çalışmak. Bu küçük pislik benimle başa baş mücadele edebileceğini sanıyor. Gülen bir adam olsaydım gülerdim. Ama değilim.

"Bırak onu dostum." Sert bir erkek sesi deniyor, tonu birkaç dakika öncesine göre daha derin. "Sana zarar vermek zorunda kalmak istemiyorum."

Bana zarar verme düşüncesi de en az geri kalanı kadar gülünç. "Şimdi tüm bu insanların önünde kışını tekmelememi mi istersin yoksa daha sonra özel olarak yapmayı mı tercih edersin?" Hemen sadede geliyorum. Bu hıyarla zaman kaybetmek, yapmaya hazır olduğum bir şey değil - kollarımda bu dilim tarçınlı rulo varken, ağzım başka bir tat için sulanırken değil.

"Onu yere bırak." Yaklaşıyor. "Ve uzaklaş." "Fawn?"

Kelly ellerini sıkar.

"Her şey yolunda. Herkes sakın olsun." Fawn parmağını sakallı çenemde gezdiriyor. Onun için tıraş olacağım, pürüzsüz hale getireceğim, böylece kalçalarının arasını yaladığımda cildini tahriş etmeyeceğim.

"Ben sakınım." Saçlarından öperim. "Sen sakın misin, tarçınlı rulo?"

Gülüyor, sesi net ve sıcak. "Az önce bana tarçınlı rulo mu dedin?"

Başımı salladım.

"Bak." Parmakları hâlâ çenemde ve boğazımda geziniyor. "Beni yere bırakmalısın Sam. Çalışıyorum. Hâlâ sıra var. Yardım etmem gereken bir sürü insan var ve Bear içeride beni bekliyor. Senden hoşlanıyor." Gülümsüyor. "Hiç kimseden hoşlanmaz ama sana bayıldı. Hayvan manyetizması gibi bir şey olmalı."

Ona ne kadar hayvan olabileceğimi göstermek istiyorum. Ve göstereceğim.

Yanakları renklenirken dili dışarı fırlıyor ve dudağını ıslatıyor. "Bana öyle bakıyorsun ki..."

"Nasıl?" Büyüyen kalabalığı ve yakınımda duran buharlı aptalı görmezden gelerek yaklaşıyorum.

"Sanki sen istiyorsun--"

"İşinin başına dönmelisin." Ken kapatmıyor.

Nefes alıyor. "Almalıyım." Sonra başını kaldırıp etrafına bakıyor. "Ayrıca, lanet her an saldırabilir." Gözleri genişliyor. "Ya da belki bozulmuştur? Ya öpücükle bozduysan?"

"Lanet mi?"

"Boş ver." Başını hafifçe sallıyor. "Ama gerçekten işe dönmeliyim Sam."

"Çalışmak zorunda değilsin." Omuz silktim. Ne de olsa 'emekliliğim' bana hayat boyu yetecek kadar para kazandırdı, aslında birkaç hayat. "Hemen şimdi benimle gelebilirsin ve bir daha bu insanlara katlanamazsın."

"Mesele bu değil." Göğsümü okşadı. "Ama çok tatlısın."

Tatlı mı? Kızıl Ejderler'den çıkan en ölümcül paralı asker tatlı mı? Gülüyorum. Sadece bir hıçkırık sesi, son on yılda nadiren çıkardığım bir ses. Ama tarçınlı rulom beni güldürdü, olabildiğince kolay. Beni güldürdü.

Gülümsemesi artıyor ama "Sam, aşağı lütfen" diyor.

Homurdanmak istiyorum ama içimde tutuyorum. Onu yakalayacağım, ama belki şu anda değil. Yine de onu yere bırakırken yavaşça ilerliyorum. Sonra ceketimi çıkarıp omuzlarına sarıyorum.

"Sıcak kal." Etrafını sıkıca sarıyorum, yine de onu tamamen yutuyor.

"Teşekkürler." Elini sıkıca kavriyor, burnunu yakama dayamış, sanki beni içine çekiyormuş gibi.

Ken bebeği, yumrukları havaya kalkmıştır. "Kadınlara böyle dokunamazsın, özellikle de *benim* kızıma. Öğreneceksin, taşralı hödük."

"Brent, onu bırak," diye azarlıyor Fawn.

"O iyi." Kelly Fawn'ın yanında duruyor, bakışları Ken bebeğinin üzerinde. "İçeri girelim ve işimize dönelim. Fawn iyi. Değil mi?" Kolunu Fawn'ın omuzlarına doluyor.

"Evet. Geri dönelim. Kitty Cat Valentine mağazası hâlâ açık." Fawn geri adım atıyor ama Ken bebek onu takip etmiyor. Benden bir parça istiyor. Moron.

Fawn'dan uzaklaşarak onu Ken bebeğinin sunduğu aptallıklardan uzak tutuyorum. Sıra, hırkalı tavus kuşunu görebilmek için bufona yaklaşıyor. İşte o zaman telefonları fark ediyorum. Aval aval bakanların ellerinde kameralar, her şeyi çekiyorlar. *Hay sikeyim*. Eğer yanlış insanlar bu videoyu izlerse... Bu ikinci hayat şansını elde etmek için düzinelerce ceset gömdüm ama hırkalı bir dangalak tarafından mahvedilsin diye mi?

Savuruyor, hareket bir mil öteden belli oluyor. Normalde bitirmeden önce devam etmesine ve kendini yıpratmasına izin verirdim ama bu kadar çok insan canlı yayın yaparken ya da kaydederken olmaz. Acele edemem. Bunun yerine, yarım yamalak sağ kroşesini yana atıyorum, kör noktasına giriyorum ve çenesine şiddetli bir aparkat indirerek ışıklarını söndürüyorum. Kaldırıma düşüyor, bilinci kaybolurken vücudu kaskatı kesiliyor.

"Lanet," diye fısıldıyor Fawn ve ağzını kapatıyor.

Kalabalığın nefesi kesiliyor ve birkaç kız ona dokunmak için koşuyor. Fawn'ın büyük gözleri benim üzerimde. Güzel. Onun gözlerinin hep üzerimde olmasını isterim. Bu diğer insanlar sadece dikkat dağıtıcı. O gerçek bir şey, ben de öyleyim.

Ona bahsettiği laneti, onu geride tutan her neyse onu sormak istiyorum. Ama yakında öğreneceğim. Ben ondan gerçeği öğrenirken o da sırlarını anlatacak.

Tarçınlı ekmeğime bir kez daha uzun uzun bakıyorum, sonra dönüp dükkânıma gidiyorum. İnsanlar sonunda aval aval bakmayı bırakıyor, telefonları ceplerine atıyor ya da dükkâna doğru düzgün bir sıraya girerken dalga geçmek için kullanıyorlar. Bu videonun yanlış insanlara ulaşmamasını ummak zorundayım. Ama çıkarsa, bekliyor olacağım.

Ken bebek geri çekilir, ona yardım ederken fangirller üzerine çulllanır. Fawn pop-up dükkanına geri döndü. Onu pencereden göremiyorum ama içeride hissedebiliyorum. Ve o da burada. Göğsümü okşuyorum.

Saatlerin tik takları artık bana gürültülü geliyor. Ama bu rahatlatıcı. Geçen her saniye Fawn'ı tekrar görmeye bir an daha yaklaşmak demek.

Ona elimdeki her şeyi vereceğim.

Tik tak.

Benim hayatım onun hayatı.

Tik tak.

Ve o benim olacak.

Sonuçta, bu sadece bir zaman meselesi.

T Günün geri kalanında zaman yavaş yavaş akıp gidiyor. "Kimsenin Brent'in yüzüstü düşmesini videoya çekmediğine inanamıyorum." Kelly kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Her-

Bugünlerde her şey videoya çekiliyor ama bu çekilmiyor mu?" Başını sallıyor ve sarı saçları uçuşuyor. Bu oldukça harika olurdu ama böyle bir şey viral olabilirdi ve muhtemelen görüntülerde ben de olurum.

Kimse bir şey paylaşmadığı için minnettarım. değil, sadece manşet olmak istemiyorum. Çünkü bu *onun* arayacağı anlamına gelir. Babamla ilgili düşünceleri uzaklaştırıyorum.

" kaç?" Ben soruyorum.

"Son sorduğundan üç dakika daha geç." Kelly sırtıyor. Kapıya doğru bakıyorum.

Gülüyor. "Bana öpücükten bahsedecek misin yoksa erkeğinin geri dönmesi için kapıda beklemeye devam mı edeceksin?"

Yüzüm ısınıyor. Bu gün neden bu kadar uzun sürüyor? Ve ne zaman geri dönecek? Beni alıp götürmesine izin vermeliydim. Her şeyine bahse girerim ki, şu anda orgazm mutluluğu içinde olurum. Özellikle de öpüştüğü gibi başka şeyler de yapıyorsa. Beni yatağına götürmesine izin vermeye oldukça açığım. Bu benim ilk seferim olacak, ama vay canına, ne ilk ama. Sam, uzun boylu, esmer, yakışıklı, gizemli.

Kelly parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. "Bana öpücüğü anlat dedim, kafanda yeniden yaşa değil."

"Onu gördün." Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Karşılaştıracak hiçbir şeyim yok. Muhtemelen mahvoldum. Asla başka bir öpücük alamayacağım.

Bunun iyi. "Ya beni diğer tüm öpücükler için mahvettiye?" dudaklarıma gidiyor. Onu hâlâ orada hissedebiliyorum.

"Sana her ne yaptıysa onun için kullanacağım kelimenin 'mahvetmek' olduğundan emin değilim." Kaşlarını bana doğru oynatıyor. "Ve görünüşe göre laneti bozmuş, senin gerçekten lanetlendiğini düşündüğümünden değil. Ben böyle şeylere inanmam."

Dudağımı çiğniyorum. "Bunu düşündüm. Ama ya o bozmadıysa? Ya lanet henüz buraya gelmediyse? Los Angeles'ta her zaman vurur. Şimdi buradayım--"

"Sence bu lanet, birkaç gün içinde havaalanı çalışanları teslim etmeye geldiğinde kapıda belirecek olan kayıp bagajlar gibi bir şey mi?" Kaşlarını çatıyor ve bir müşteriye bir kutu çikolata uzatıyor.

"Olabilir. Yani, umarım değildir, ama şu anda keşfedilmemiş bir bölgedeyim." "Eğer bir lanet varsa -ki yoktu- artık bozuldu. Tıpkı senin gibi

"Eğer onu tekrar görürsen kızlık zarın bozulacak."

Ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Sen en kötüsüsün."

"Beni seviyorsun." Bir alışverişçiyle selfie çektiirmek için gülümsüyor. "Acaba ne zaman dönecek?"

"Paltosunu almak için geri gelmesi gerek." Dükkan güzel ve sıcak olmasına rağmen, onu omuzlarıma koyduğundan beri çıkaramıyorum. Onun gibi kokuyor. Tabii ki sadece palto için geri gelmesini istemiyorum. Benim için geri gelmesini istiyorum. Hiç kimse bana onun gibi sahip çıkmadı, sahip olunmaya değer biri olduğumu söylemedi. Kendi babam bile. Beni görmezden geliyor. Bazı insanlar bir yabancı tarafından sahiplenilmeyi istememin garip olduğunu düşünebilir ama umurumda değil. Bedenim ve Ayım onu hemen benimsedi, bu yüzden içgüdülerimi takip edeceğim.

"Kesinlikle geri gelecek." Kelly çikolata kutularından birini açıp bana bir tane uzatıyor. Aldım ve ağzıma attım. Öğle yemeğini atladık, bu yüzden açlıktan ölüyorum. Dükkan ilk açıldığında tıklım tıklım doluydu, ama bu heyecan yavaş yavaş azalıyor. Neredeyse her şeyi sattık. Kelly kaşlarını sallıyor. "Ve bu sefer bir öpücükten fazlasını isteyecek."

Onun imasına öksürüyorum. Çikolata parçası sıkıştı. Kelly sırtıma vurarak yutmamı sağladı.

"Teşekkürler."

"Tanrım, belki de seni mahvetmiştir." Bana bir parça daha uzattı.

"Bu sefer çiğne."

Tatsız çikolatayla zaman geçiriyorum. Sam'in tadı artık çoktan kayboldu ve başka hiçbir şey onu karşılayamıyor. Evet, sanırım mahvolmak doğru kelime.

"Ama geri gelecek," diye kendimi rahatlatırken bir parça daha şeker alıyorum.

"Tabii ki öyle." Kelly ağzına bir parça daha atıyor. Benden daha fazla yiyebilir ve asla kilo almaz. Tanrı'ya şükür. Yemek yemeyen biriyle yaşamak berbat olurdu. Telefonu alıyor. Arka cebinden çıkardı. "Kahretsin." Gözleri telefonda ileri bir geri gidip geliyor. Bir şeyler okuduğunu anlayabiliyorum. "ifte bok."

"Ne?" Ekranına bakmaya çalışıyorum. "Brent bir kız arkadaşı olduğunu söylüyor, dedikodu bloglarına dűřműř." Gözlerini deviriyor. "Gerçekten sana yapışmaya alışıyor. Sütyeninde kedi nanesi falan mı var?"

"Onun olayı ne?" Davranışlarıyla ürkütücü olmaya başladı. Benim üzerimde hak iddia etmeye alışıyor. Bu iğrenç. şimdi, aynı iddiayı bana Sam yapsaydı... Bu farklı. Denemesine bile gerek kalmadan Brent'i kolayca kıının üstüne oturtması çok seksiydi. Bir parça şeker daha yedim. "Bekle, benim adım mı yazıyor?" Telefonunu almak için uzandım. Neredeyse dűřürüyordu ama o garip refleksleriyle yakaladı.

"Hayır, ben olduėumu dűřünüyorlar."

Rahatlayarak i çektim.

"şey, benim ya da yakın olduğum biri olduğunu tahmin ediyorlar," diye iç geçiriyor.

"Ben olmadığım sürece sorun yok. Eski sorunları yeniden canlandırmak istemiyorum." Ellerimi sıkıyorum.

Kelly bana doğru uzandı ve parmaklarımı sıktı. "Babanı becer. Brent'le çıktığından değil ama isteseydin ıkabilirdin. Baban kendini tutamayan bir pislik olduğu için saklanmak zorunda değilsin."

"İğrenç. Babamın onu pantolonunda saklamasından bahsetmeyelim." Yemek üzere olduğum şekeri bıraktım. Babamın hâlâ annemi hamile bıraktığı kadınla evli olduğunu biliyorum. Babamın gerçekte kim olduğunu ancak hayatımın ilerleyen dönemlerinde öğrenebildim. Annemin ağzından baklayı çıkarmak için etrafı kurcalamam gerekti.

Karısı bizi asla öğrenmesin diye annemi ve beni saklamış, sonra da biz yokmuşuz gibi hayatına devam etmişti. Annem de öyle. Gelip giden erkekler oldu, hiçbiri uzun süre kalmadı. Kendimi kirli bir sır gibi hissediyordum. Kimsenin almak istemediği bir şey. Bir keresinde babama ulaşmaya çalıştığımda

yüzüme vurdu. Onun yolundan uzak durmayı öğrendim. Annemin sadakatının babama ve onun gönderdiği paraya bağlı olduğunu da biliyorum. O da beni babam kadar çabuk susturdu.

"O bir pislik." Kelly telefonunu tekrar cebine soktu. "Herkes onun etrafta dolaştığını bilmiyor değil. Hollywood'da dev bir secret değil."

"O zaman neden evli kalıyor?" Anlamıyorum. Eğer evlendiğin kişiyle birlikte olmak istemiyorsan, neden boşanmıyorsun? Sanırım çok fazla Hallmark filmi falan izledim. Ben aşka inanırım. Sonsuza dek mutluluğu bulmaya. Ailem varken bunu yapmamalıydım ama yapıyorum. Sanırım ilk öpücüğüme tutunmamın gerçek nedeni bu. Mükemmel olmasını istedim. Bir filmde fırlamış gibi olmasını. Ve kesinlikle öyleydi. Hayal edebileceğim şeyin çok ötesinde bir anlam ifade ediyordu. Daha fazlasını istiyorum. Düşündükçe dudaklarımı yalıyorum.

"Dedikodu siteleri doğruysa, karısı da sadık biri değil." Gözlerini kısarak telefonuna bakıyor. "Umarım öyledir. O hıyarın hakkını verir."

Bunu ben de duydum. Bazen kendime engel olamıyorum ve babam ya da karısı hakkında ne bulabileceğimi görmek için internette dolaşıyorum. Hiç çocukları olmamış. Ama bu babamın birkaç çocuğu olmadığı anlamına gelmiyor. Onun tarzını düşünürsek, muhtemelen birden fazla erkek ve kız kardeşim var.

"Ben bunu asla yapamam," diye mırıldanıyorum.

"Biliyorum." Kelly kolunu bana doladı. "Sen ortası tatlı bir lokumsun. Bir gün birisi senin o yapışkan tatlı merkezine ulaşacak ve sana yapışıp kalacak."

Kapıya bakıyorum, açılmasını ve yakışıklı yabancımın yeniden ortaya çıkmasını istiyorum. Sam tatlı biri. Belki geleneksel şekilde değil. Daha çok "seni omzunun üzerinden atıp, benimsin diyecek" tarzda. Aynı şey; benim için işe yarıyor. Ona tatlı dediğimde yüzünün aldığı şekli düşünüp sırtıyorum. Umarım Kelly haklıdır. Sam'in ve tatlılığının üzerime yapışmasını istiyorum.

SAM

T pop-up dükkânı gecenin karanlığına rağmen açık kalıyor. Oraya gitmek, Fawn'ı eve götürmek ve ona hak ettiği her şeyi vermek istiyorum.

Öpücük. Ama ben mesafemi koruyorum. Ne de olsa bir sürü kız hâlâ sokağa ve dükkâna uğruyor -muhtemelen Ken bebeğini arıyorlardır.

Işığımı kapatıyorum ve büyütecimi itiyorum. Üzerinde çalıştığım antika cep saati tamir edilmeye hiç yaklaşmamıştı. Çarkları düşürmeye ve bocalamaya devam ettim, düşüncelerim hiç durmadan caddenin karşısındaki kadına dönerken konsantrasyonum dağıldı.

O öpücük. O lanet öpücük. Hiç bir şey hissetmemiştim.

İyi bir adammışım gibi davranmıyorum. Kesinlikle onun için yeterince iyi değilim. Özellikle de geçmişim, yaptığım gizli ve kanlı işler ve ellerimdeki kan göz önüne alındığında. Ama buraya gelmek, onu bulmak için tüm bunları yaşamam gerekiyorsa, buna değerdi. Ve belki de zamanım dolduğunda doğrudan cehenneme gideceğim, ama o kadını kazanabilirsem, ölmeden önce mükemmel bir cennet parçasına sahip olacağımı biliyorum.

Dükkanımın kenarında bir gölge dolaşıyor. Yaklaşık yarım saattir orada duruyor, geziniyor, bekliyor. Ken bebeğinin benden uzak duracağını düşünmüştüm ama meğer düşündüğümünden de aptalmış. Sırıtiyorum ve diğer ışıkları kapatıyorum, sonra sokağın karşısındaki neon tabela yanıp sönerken sessizce ön kapımın kilidini açıyorum.

Hızlı adımlarla dükkânımdan geçip arka tarafa geçiyorum ve kapıdan çıkıyorum. Sokağın etrafında aceleyle dolaşırken Şubat ayının serin rüzgârı içime işliyor, pusuda bekleyen salağa sessiz adımlarla yaklaşıyorum.

Yakasından tutup çektiğimde ön pencereme bakıyor, yüzü camı buğulandırıyor.

Bağırıyor - doğrusu, daha çok bir çığlık. Yüksek ve korkmuş.

"Tamire ihtiyacı olan bir saatin var mı?" Onu salladım, sonra bıraktım.

Çırpınıyor ve geri . "Hayır!"

"O zaman burada ne işin var?" Ona doğru bir adım attım.

Geri çekildi, neredeyse kaldırıma takılıyordu.

"Burada olabilirim. Burası özgür bir ülke."

"Öyle mi?" Bir adım daha atıyorum ve aptal yola geri dönüyor.
"Başka yerde ol."

Kaçmıyor. Koşmalı.

"Seni tekrar patlatmamı ister misin? Bu mı?" kırıyorum. Sadece otuz üç yaşındayım ama bu yumruklar bir ömür boyu yetecek kadar aksiyon gördü. Bu sürüngenin suratına bir tane daha vurmak beni fazla rahatsız etmeyecek.

"Sadece Fawn'dan uzak dur." Bana doğru bir el uzattı.

Bileğini kırıp onu yere itebilir, sonra da beynini sokakta ezebilirdim. Ama yapmadım. Bu benim eski hayatım. Yeni hayatım film yıldızlarını öldürmeyi içermiyor, ne kadar büyük bir pislik olurlarsa olsunlar. Ayrıca, Fawn'ın bu tür bir şiddet görmesini istemem. Bu ona göre değil. Ve benim tatlı olduğumu söyledi. Belki de onun için tatlı olmak *istiyorumdur* ve tatlılığın ölümcül şiddet içerdiğini sanmıyorum.

Dişlerini sıkıyor, çürük çenesi karanlıkta bile kabarık. "O benim kızım, sen değil--"

Yoldan gelen bir çığlık düşüncelerimi bozuyor ve bir grup kız Ken bebeğine doğru koşuyor.

"Kahretsin." Dönüyor ve koşarak uzaklaşıyor.

Kızlar peşimden geliyor, içlerinden biri yanımdan hızla geçip "Breeeeeent!" diye bağırıyor.

Onlar gittikten sonra, pop-up dükkanın kapıları açıldığında caddenin karşısına geçiyorum. Fawn dışarı çıkıyor, gözleri ıslık ıslık, elinde bir kedi taşıyıcısıyla bana doğru yürüyor.

Onu omzuma atıp götürme isteğime direniyorum.

"Ben kilitlerim," sesleniyor diğer kadın, eski krema anahtarını parmaklarından sarkıtırken yüzünde bir sırıtış. "Dükkânınızın tam şurada olduğunu biliyorum." Önce benim dükkânımı sonra da beni işaret ediyor. "O yüzden kız arkadaşımınla uygunsuz bir şey yapmaya kalkma."

Sanki lezzetli tarçınlı ekmeğimi incitecekmişim gibi. Hayır. O kraliçe gibi davranılmayı hak ediyor. Ve eğer biri onu incitmeye çalışırsa, ben--

"Ben iyiyim ve sen beni utandırıyorsun." Fawn arkadaşına dönüp bakmıyor bile, sadece bana bakıyor, tarçın ve vanilya kokusu ondan yayılıyor ve alt dudağında bir parça çikolata var. Başparmağımı yumuşak, pürüzsüz teninde gezdirip yalıyorum.

Ben onun tadına bakarken dudağını ısıtıyor.

"Benimle gel." Taşıyıcıyı ondan aldım, sonra elini tuttum.

Yürürken ceketim hâlâ omuzlarına sarılı. "Demek saat tamir ediyorsun?" diye soruyor.

"Evet." Mercedes'imın kapısını açtım ve ona yardım ettim. Onun için sıcak bir şekilde hazırды. Dükkanından uzaktan çalıştırmıştım.

Bear'ı arka koltuğa yerleştirdikten sonra sürücü koltuğunun arkasına geçiyorum. "Aç mısın?"

Emniyet kemerini bağlıyor. Aferin kızıma. "Bir sürü çikolata yedim. Yememeliydim." Kaşlarını çatarak karnına bakar.

Uzanıp elini tutuyorum, sonra da öpüyorum. "Çok . Bundan asla şüphe etmeyin. İstedığınız çikolatayı yiyin."

Gülümsüyor. "Sen çok ..." Gülümsemesi daha da büyür. "Güzel."

Elini tekrar öpüyorum, sonra arabayı şehir merkezinden çıkarıyorum. "Hadi benim evime ."

"Güvende miyim?" Kocaman gözlerini bana çeviriyor. "Yani, seninle daha yeni tanıştım. Anlarsın ya? Los Angeles'liyim, bu yüzden yabancı tehlikesi hakkında her şeyi biliyorum ve asla yabancı erkeklerle özel bir yere gitmem. Yani bu büyük bir hata olabilir ama seninleyken kendimi çok güvende hissediyorum. Ayrıca, Kelly her şekilde telefonundan yerimi takip ediyor, yani tamamen çılgınca bir şey yapıyor değilim. Belki evet, yine de biraz çılgınca." Sözleri hızlanıyor ve nefesi kesiliyor. "Ama sen beni öptüğünde bir patlama hissettim... Bilmiyorum, sanki orada bir şey varmış gibi. Aramızda bir şey varmış gibi. Belki de bu lanetin bozulmasıydı. Ama sadece bilmek istiyorum. Benim için güvende misin?"

Onun masumiyeti kalbime merhem gibi geliyor. Bana duyduğu güven daha önce hiç hissetmediğim, istediğimi hiç bilmediğim bir şey. Ama burada oturup şeytana güvende olup olmadığını sorma isteği onu benim için daha cazip hale getiriyor. Çünkü hayır, bu dünyadaki hiç kimse için güvende değilim. Ama onun için?

"Benden daha güvenli bir yer yok, Fawn." Otoyola dönüyorum. "Sana zarar vermeyeceğim. Asla."

Derin bir nefes alır. "Tamam. Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ama şu diğer adam."

"Brent?"

"O." Başımı sallıyorum. "O iyi biri değil. Onun gibi sürü adam tanıdım. Kendini beğenmiş. Kendilerine bir şeyler borçlu olduklarını düşünürler. Ondan uzak dur."

Başımı sallıyor. "Deniyorum. Sadece çok ısrarcı."

"Ben halledebilirim." Ölümcül bir tehdit gibi görünmesini istemem ama benim tarzım bu. Boyum 1.80'in üzerinde, kaslı ve tam bir ölüm makinesiyim. Yaptığım hiçbir şey tehdit gibi görünmüyor. En azından ben böyle düşünüyordum. Ta ki bugüne kadar. Yanımdaki an-gel benim tatlı olduğumu söyleyene kadar.

"Görmezden gel." Omuz silkiyor. "Ben de öyle yapıyorum." "Bahsettiğin bu lanet nedir?"

Omuz silkiyor. "Oh, bu gerçek değil. Kelly gerçek olmadığını söylüyor." "Sen ne diyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama beni öpmeye çalışan her erkek ya yaralanır ya da kazara yangın çıkarırım ya da bir keresinde--" İrkildi. "Grip olduğum için Brent'in ağzına kustum--"

Bu benden bir homurtu aldı. "Hak ettiğini buldu."

"Korkunçtu." Başını salladı.

"Yani lanetli olduğunu mu ?"

"Sanırım lanetlenmişim. Ama sonra sen beni öptün ve masallardaki gibi belki de bu büyüü bozdu." Burnunu kırıstırıyor. "Ya da lanet gecikiyor ve felaket yakında burada olacak. Gerçekten bilemiyorum."

"Gerçek aşkın öpücüğü her büyüü bozabilir." Arazime dönüyorum, uzun yolda ilerlerken kapı açılıyor. "En azından hikayeler böyle söylüyor."

Profilime bakıyor, beni inceliyor. "Sanırım bekleyip kayıp bagaj minibüsünün gelip gelmeyeceğini görmemiz gerekecek."

"Kayıp bagaj minibüsü mü?" Sırıtiyorum. "Anlıyorum, lanet geç geliyor." "Doğru... Vay canına." Kütük evim görüldüğünde gözleri açılıyor.

"Bu çok rustik. Ekip burayı film çekimlerinin bir parçası olarak kullanmalıydı." Garaja girdiğimizde kıpırdanıyor.

"Güvendesin." Motoru durduruyorum.

"Sorun o değil." Başını iki yana sallar. "Sadece hissediyorum..."

"Birbirimizi tanıyalım." Onu zaten tanıdığımı, bir şekilde hissedebildiğimi söylemek istiyorum. Ama onu korkutmak istemiyorum. "Ben

Ne zaman seni eve götürebilirim, mı?"

"Hayır." Kıpırmızı kızardı. "Yani, hayır, eve gitmek istemiyorum. Henüz değil."

"Güzel." Kapımı açıyorum, sonra ona yardım etmek için koşuyorum. "Rosto sever misin?" Arkaya uzanıp Bear'ı tutuyorum. Yolculuk boyunca tek kelime etmedi.

"Elbette. Uzun zamandır içmemiştim ama--" Evin kapısını açtığımda havayı kokluyor. "Aman Tanrım, bu harika kokuyor."

"Biberiye ve kekik. Yavaş pişirici." Onu ait olduğu yere, evimin merdivenlerinden yukarı çekiyorum, sonra da mutfığa götürüyorum.

"Bu ev harika. Sanırım saat yapımı oldukça kazançlı." Ahşap kirişlere ve rustik aydınlatma armatürlerine bakıyor. "Tüm bunlar çok modern." Elini kalın gri granitte gezdiriyor. "Ama evin geri kalanı ev gibi. Bayıldım."

"Teşekkür ederim." Diz çöküp Bear'ın seyahat sandığını açıyorum. O da burayı özlüyor.

Fawn soluk soluğa kalıyor ve ben hızla ayağa kalkıyorum, bakışlarım ormana bakan uzun pencerelere yöneliyor ve olası bir tehdit olup olmadığını araştırıyorum. "Ne?"

"Pofuduk bir bebeğin var!" Vel- veter'in deri koltuğumun arkasına oturduğu çalışma odasına doğru aceleyle ilerliyor. "Çok güzelsin." Fawn elini uzatıyor ve Velvet ona belli belirsiz bir koklama veriyor. "Ben bir kedi insanıyım, söz veriyorum," diye fısıldıyor Fawn.

Kadife çenesini dışarı çıkarıyor ve Fawn'ın parmaklarına sürtünüyor.

Gergin bir nefes aldım. Kadife pek fazla yabancıyla görüşmez. Aslında hiç. Bu yüzden Fawn'ı seveceğini umuyordum. Görünüşe göre endişelerim yersizmiş. Küçük kedim Fawn'ı çoktan sevmeye başladı ama Bear'ın taşıyıcısına dikkatli bir bakış attım. O hala içeride, bu yüzden birlikte ne yapacaklarını göreceğiz.

"Adı ne?" Fawn'ın sesi biraz daha yükseliyor, Velvet için bebekçe bir konuşma, o da bunu yutuyor.

"Bu benim Kadife kızım. Onu Philly'de bir sokakta buldum. Araba çarpmış." Dolaptan iki kase çıkardım ve yavaş pişiricinin kapağını açtım. Rosto, patates ve havuç mükemmel görünüyor ve yemeği önceden hazırlamış olmam bir şans -ya da kader-.

"Çok tatlısın." Fawn elini Velvet'in koyu gri ve siyah kürkünde gezdiriyor ve Velvet mırlamaya başlıyor. "Tıpkı Sam gibi."

Tatlı. Gülümsüyorum, bu tek kelime içimi ısıtıyor, belki ironisi yüzünden, belki de Fawn benim hakkımda buna gerçekten inandığı için. Ama ben

Özel bir şey değil. Onun gibi değil. Hakkında bir şeyler öğrenmek istediğim kişi o.

"Los Angeles'lıyım mı demiştin?" Fawn için kızartma ve sebzelerden oluşan doyurucu bir porsiyon hazırladım.

"Evet, doğma büyüme. Sen ? Buralı mısın?"

"Aslında değil." Kendiminkini bitirip arkamdaki tezgâha bırakıyorum. "Ama artık buradayım. Saat dükkânı beni meşgul ediyor."

Telefonumu çıkardım ve daha önce açtığım dedikodu sitelerini kontrol ettim. Hepsi temiz görünüyordu, sadece Ken bebeği hakkında kız arkadaşı olduğuna dair küçük bir haber vardı. Yine de ortalığın temiz olduğundan emin olmak için aramaya devam ediyorum. Her şey temiz görünüyordu. Bir hevesle Instagram'a girdim ve Ken Doll'un gerçek adını arattım.

Bir video gördüğümde gözlerimi kapatıyorum, büyük oynatma düğmesi sokak manzarasının üzerinde duruyor. Üzerine tıkladığımda, adımımı pisliği yere düşürüşümü izliyorum. Yüzüm tam olarak görünüyor ve kim olduğum konusunda hiç kimse yanılmıyor, en azından beni eski hayatımda tanıyanlar için. *Hay sikeyim*. Umalım da Philly'deki ya da dünyanın öbür ucunda çalıştığım şerefsizler bayram filmlerine ya da aptal film yıldızlarına ilgi duymasınlar. Yine de onlardan hiçbir şey beklemezdim.

"Hadi yiyelim, tarçınlı rulo." Yemeğe doğru işaret ediyorum.

Fawn ceketimi çıkarıp tezgâha dönüyor ama Bear'a uzun uzun bakıyor. "Çıkıyor musun?" Bana döndü. "Sanırım utanıyor?"

"Sadece gerekiyor."

"Bu çok güzel görünüyor. Teşekkür ederim." Çatalını eline aldı. "Bunların hepsi çok garip. O öpücük, bu randevu, sen ve ben. Ama ben garip hissetmiyorum. Anlıyor musun? Bir çeşit ..." Omuz silkiyor ve söylemek üzere olduğu şeyi daha iyi düşünmüş gibi görünüyor. "Açım. Aç hissediyorum." Rostodan bir ısırik alıyor, gözlerini kapatırken dilinde bir mmm sesi çıkıyor.

Her hareketini izliyorum, boğazının kıvrımını, göğüslerinin kalkışını, dudaklarını yalayışını ezberliyorum. Onu kendime çekmek yerine ellerimi kendimde tutuyorum ama bu bir mücadele. Ne de olsa buradaki tek aç o değil.

"**T**onunki çok iyi." Kirpiklerimin arasından Sam'e . Beni yerken izlerken gözleri bana odaklanmıştı.
"Biraz almayacak mısın?"
Kasesine dokunulmamış.

Ona karşı hissettiklerimi, aramızdaki bu tuhaf bağı neredeyse ona anlattığıma inanamıyorum. Neyim var benim böyle? *Oh, bilmiyorum. Belki de şu anda ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yoktur?* Kendimi içten içe azarlıyorum. Şimdiden derinlere daldım ve bu adamı sadece birkaç saattir tanıyorum. Bu gece buraya gelmek o kadar da iyi bir fikir miydi bilmiyorum. Yine de bunların hiçbirisi şu an önemli değil. Zamanda geriye gidebilseydim, yine de onunla gelmeyi kabul edeceğimi biliyorum. Burası benim evim olsaydı ne kadar güzel olurdu düşüncesi aklımdan geçiyor ama daha fazla inceleyemeden gidiyor.

"Önce beğendiğinden emin olmak istedim." Çatalı eline alıyor ve rostodan bir parçayı dudaklarına götürüyor. Dudakları dolgun ve burnu neredeyse yüzüne göre fazla büyük ama bir şekilde tam oturuyor. Koyu renk saçları, ışıltılı gözleri, yaz güneşinin hâlâ öptüğü teni ve sol kaşının ortasından geçen bir yara izi. Yakışıklı ve bir şey bana zamanının her anını saat dükkanında geçirmediğini söylüyor. Onda bir vahşilik var ve bir saatin tam tik taklarını takip eden biri değil.

Ağzıma bir lokma daha atarken ona gülümsüyorum. Gerçekten çok lezzetli. Yavaş yemeye çalışıyorum, ama aşağı baktığımda tabağımdaki her şeyi neredeyse yediğimi fark ediyorum.

"En son ne zaman ev yemeği yediğimi hatırlamıyorum." Yemek yapmayı seviyorum ama Kitty Cat Valentine filminin tanıtımı için seyahat ettiğim için mutfağa erişimim olmayan otel odalarında kalıyorum. Bir süredir ya oda servisi ya da fast food var. İkisini de seviyorum ama bir süre sonra eskiliyorlar.

"Her gece yemek yaparım." Ayağa kalkıp kâsemi alıyor, sonra tekrar doldurmaya gidiyor. Benimle ilgilenmesi göğsümde tuhaf bir his uyandırıyor. Uzun zamandır benimle bu şekilde ilgilenen biri olmamıştı. Bu güzel bir şey.

"Daha fazlasına ihtiyacım yok," diye itiraz ediyorum, yemeğinin hepsini yemek istemiyorum. Büyük bir parçam sözlerimi dikkate almayacağını ve bana biraz daha rosto vereceğini umuyor. Kasemi doldurmaya devam etmesini izlerken dudaklarımı yalıyorum. Sadece lezzetli yemeklerinden daha fazla istediğim için değil, onu ne kadar çok istediğimi düşündüğüm için.

"Yemek yapmaktan hoşlanıyorum. Sakinleştirici." Kaseyi tekrar önüme koydu. "Ye."

"Her zaman böyle otoriter misin?" Rostomdan bir ısıruk daha alarak alay ediyorum. Bana ne zaman bir şey yapmamı söylese, sorgulamadan yaptığımı fark ettim. Zihnim daha ne dediğini algılayamadan, bedenim onun emirlerini yerine getirmeye başlıyor. Sanki onun emrini yerine getirmek istiyor gibi. Çoğu erkeğe karşı, kaçana kadar kibar davranırım ve kesinlikle emir almam. Ama onunlayken duramıyorum.

"Normalde tek başıma çalışıyorum, bu yüzden etrafta patronluk taslayacak kimse yok, ama hala yapabildiğimi bilmek güzel." Yarım bir gülümsemeyle geçiştiriyor. Öğleden sonraki o tanıdık vızıltı bedenime geri dönüyor. Zaten çenemi kapalı tutmakta sorun yaşıyorum. Bu hiç yardımcı olmayacak.

"Bana kendinden bahset." Yavaş ve ölçülü bir ısıruk daha alıyor, gözleri hâlâ beni yiyor.

"Ben mi?" Hayatım hakkında gevezelik etmeye başladım. Konuşmak utancımı ve gerginliğimi azaltıyor gibi görünüyor, bu yüzden bunu yapmaya devam ediyorum. Ne olduğunu anlamadan ona geçmişimi, Los Angeles'taki işimi, hatta babamı anlatmaya başladım. İçimdeki her şey dışarı dökülüyor. Bunu açıklayamıyorum, ama içten içe benimle ilgili her küçük ayrıntıyı bilmesini istiyorum. Onunla daha önce hiç tecrübe etmediğim bir rahatlık hissediyorum. Kendi tarzında samimi hissettiriyor. Sanki her kelimemi bekliyormuş gibi bana bakıyor.

"Hatta sen benim ilk öpücüğümdün." Kendimi susturmak için ellerimi ağızma götürüyorum.

Sam uzanıyor, elimi ağzımdan çekerken büyük avucu bileğimi sarıyor. "Konuşmaya devam et." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, başparmağı bileğimin iç kısmında ileri geri geziniyor. Bu beni rahatlatıyor ve konuşmaya devam etme isteği uyandırıyor.

"Sanırım sana tüm hayatımı anlattım." Yüzüm yanıyor. "Kimseye babamdan bahsetme."

"O pisliği hiç duymadım, o yüzden ortaya çıkmadığı sürece endişelenecek bir şey yok."

"Ortaya çıkmayacak." Yarıyı boş kâseme bakıyorum. Babamı düşündükçe iştahım kaçıyor. Sıcak bir parmak çenemi kaldırdığında kafamı kaldırıyorum. Gözlerim Sam'inkilerle buluşuyor. Onda gördüğüm sıcaklık ve endişe beni şaşırtıyor. Onu ilk gördüğümde tahmin edebileceğim bir şey değildi bu. Varlığı korkutucu ama gözleri bana onun farklı bir yönünü gösteriyor. Bakışlarım bir an için sol kaşını kesen yara izine kayıyor, ne olduğunu merak ediyor ama sormak istemiyorum.

"Onun için utanç duymana gerek yok. Bunu hissetmesi gereken kişi o." Sesi alçak, neredeyse çakıllı.

Yutkunuyorum. Çok fazla duygu öne çıkıyor.

"Belki onu ziyaret ederim." Gözlerinden karanlık bir şey geçiyor. Beni korkutması gerekirdi ama sadece meme uçlarım gerildi. Brent'i nasıl kolayca yere serdiğini gördüm. Denemesine bile gerek kalmadı ve Brent kaldırırma çarptı.

"Babam bu yolculuğa değmez."

"Hayır, o *senin* zamanına değmez." Bileğimden çekerek beni sandalyemden kaldırıyor, böylece kucağına düşüyorum. Göğsümü onun göğsüne bastırırken nefes alıyorum, beni tekrar öpüp öpmeyeceğini merak ederken bedenim ona daha yakın olmak istiyor.

"Babam hakkında konuşmayalım."

"Anlaştık. Artık onun için endişelenmene gerek yok."

"Onun ölmesini istemiyorum." Neden bunu söyleme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum. En azından ölmesini istediğimi sanmıyorum. Bu biraz berbat.

Yüzümü inceliyor. "Bundan misin, tatlım?"

"Tatlı olan sensin." Dudaklarımı yaladım. Beni tekrar öpecek mi?

"Soruma cevap vermedin."

Gözlerim ağzından ayrılmıyor. Dudaklarının bir köşesi sırtarak yukarı kalkıyor. Bir dakika. Bir soru mu vardı? Ben daha sormadan, onun

ağzım için geliyor. Dili ağzıma girerken nefesim kesiliyor. Ses hızla bir iniltiye dönüşüyor. Ona daha yakın olmak için kayarak üzerine oturuyorum.

Öpüşmeyi derinleştirirken elleri saçlarıma dolanıyor. Karşılık vermeden oturuyorum, istediğini yapmasına izin veriyorum, öpücüğün tadını çıkarıyorum. Beni istediği gerçeğinin tadını çıkarıyorum. Yaydığı ihtiyaç hissini seviyorum. Kalçalarım hareket etmeye başladığında parmaklarım göğsüne gömülüyor ve ona tutunuyor.

Üzerine bastırıyorum ve ereksiyonunun içime girdiğini hissediyorum. Yer değiştiriyorum, en çok ihtiyacım olan yere koyuyorum. Ağzımın içinde inliyor. Bu onun için de benim için olduğu kadar iyi hissettiriyor mu? Kalçalarımı oynatmaya devam ediyorum, ona karşı sallanıyorum, bu adamın bana vermesi gereken her şeyi istiyorum.

"Boşalacağım," diye nefes alıyorum, öpüşmemizi kesiyorum, ses tonumu utanç verici bir şekilde renklendiriyorum. Yani, hayır, erkeklerle birlikte olmadım, bu şekilde değil, ama bu kadar tahrik olmamalıydım. Mantıksız ama aynı zamanda inkar edilemez.

"Güzel." Elllerinden biri kalçama doğru hareket ediyor. Diğeri saçlarıma dolanmış, sıkıca tutuyor. Başımı arkaya yatırıyor. Gözlerim onunkilerle buluşuyor.

"Beni tekrar öp." Sesinin yumuşak gürültüsü içimde yuvarlanıyor.

Tam olarak istediği şeyi yapmakta tereddüt etmiyorum.

Dudakları, içimde buna ihtiyacı olduğunu bile bilmediğim bir şeyi yatıştırıyor. Bu kez onu her şeyimle öpüyorum, tadımın onu tüketmesini istiyorum. Eli kalçalarımın sıkılaşıyor ve beni daha yakın tutuyor. İhtiyacım olan sürtünmeyi elde etmeye çalışarak kendimi ona sürtmeye devam ediyorum. Ben doruğa ulaşmadan öpüşmeyi kesiyor ve beni nefessiz bırakıyor. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni havaya kaldırıyor. Beni çok az bir çabayla taşırken bacaklarım ona sarılıyor.

"Dilimin üzerine boşalmanı istiyorum. Uyluklarının arasındaki o tatlılığı tatmalısın." Beni koltuğuna yatırdı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. Kıyafetlerimi çıkarmaya başladı ama durdu, onayımı almak için bana baktı. Sadece başımı sallıyorum, vaat ettiği zevki istiyorum. Kalbim o kadar yüksek atıyor ki yemin ederim duyabiliyorum.

Hissettiğim ani esinti, ellerinin külotumu hızla çıkardığını fark etmemi sağlıyor. Bu sefer dudaklarını yalayanın o olduğunu görmek için aşağı bakıyorum. Gözleri şehvetle parlıyor. Öne doğru eğilip her iki kalçamın içini öpmesini izliyorum.

ağızı üzerime inmeden önce. Beni ilk kez tadarken gözlerini kapatarak inliyor. Sanki bana açmış gibi beni yalayıp emerken zevkten başımı geriye atıyorum.

Ağızını aniden kaybedince nefesim kesiliyor ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. Dudakları benim zevkimle parlıyor. Utanmam gerekirdi ama utanmıyorum. Daha çok onun nasıl hissettiğini merak ediyorum.

"Bu amın tadı bana aitmiş gibi. Sanki sadece benim için yapılmış gibi. Onun şekerli tatlılığını tadacak tek kişi ben olacağım." Dudaklarımda onun adıyla boşalırken, ağızı bana varlığından bile haberdar olmadığım bir zevk sunmadan önce hatırladığım son sözler bunlar.

SAM

T çıkardığı sesler, vücudunun hareketleri, ağzımı ondan alabildiğim her tatlılık zerresiyle kaplaması - bu kız boyundan büyük işlere kalkışıyor ve

Belki ben de öyleyim. Ama bu beni ondan zevk almamı, onu yutmamı ve artçı şoklar onu sarsarken ve inlerken bile bacaklarını ayrı tutmamı engellemiyor.

Daha fazlasını istiyorum, doygun bir ruh ve istekli bir bedenden başka bir şey olmayana kadar ona orgazm vermeye devam etmek istiyorum, ama geri çekilip kırmızı eteğini tekrar yerine çekiyorum. Külotunu ise cebime tikiştiriyorum.

Ben ayağa kalkarken bir elini alnına götürüyor. "Bu... Aman Tanrım, bilmiyorum bile."

"Bunu bütün gece seve yapardım ama sanırım sabah işiniz var?"

Elini bıraktı ve gözleri pantolonuma gitti, sikim kendini rezil ediyordu. Ama bakmasına izin verdim. yakında ona aşına olacak, tadını, içinde nasıl hissettirdiğini bilecek.

"Dükkân erken açılıyor, evet." Gözlerini kırptırıyor ama başka bir yere bakmıyor.

"Şehirdeki Starlight'ta mı kalıyorsun?"

Başını salladı. "Evet, yapım şirketi filmin galası için tüm mekânı kiraladı."

Yanına oturuyorum ve onu kucağıma çekiyorum, boynumun kıvrımlarına sokulurken kollarımı ona doluyorum. "O zaman bir seçeneğin var. Senin küçük tatlı tarçınlı rulonu otele geri götürebilirim ya da bu gece benimle kalabilirsin."

"Sen," diyor hızla, sonra biraz geriliyor. "Yani, otele geri dönebilirim. Gitmek zorunda değilsin--"

"Benim yatağında uyuyabilirsin." *Yakında bizim yatağımız olacak.* "Benimle birlikte. Sana zarar vermeyeceğim." Yüzünü bana doğru eğiyorum. "Bana inanıyor musun?"

Bir an tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Yapmamalıyım. Gerçekten yapmamalıyım. Los Angeles'ta her yerde sürüngenler var. Oyuncu koltukları ve kesinlikle iğrenç olan avcılar." Titriyor, ben de onu daha yakına çekiyorum.

"Siz bana isimleri verin, ben de bakayım."

"Onlardan kaçtım. Kelly o kadar şanslı değildi ama yine de kameraların önünde olan o. Ben sadece setlerde, sahne arkasında çalışıyorum. Çoğu insan babamın kim olduğunu bilmiyor, bilseler de genellikle bilmiyormuş gibi davranma nezaketini gösteriyorlar. Yani iyi bir şekilde göz ardı ediliyorum."

" çarpıyorsun." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Sesin, yüzün, her şeyin. Kimse seni görmezden gelemesin." *İşte bu yüzden seni kendime saklamalıyım, seni koruyabileceğim bir yere.* "Dudaklarından çıkan ilk kelimeyi duyduğum anda seni kendime ait kılmak istedim."

Parmaklarını kolumda gezdiriyor. "Senin mi?"

Bu kelimeyi söyleme şeklini sevmiyorum, sanki birinin onu isteyeceğine inanmakta zorlanıyormuş gibi. "Kesinlikle. Neden şüphe ediyorsun ki?"

"Sanırım tüm hayatım boyunca, ne bileyim, kirli bir sır olarak yaşadım, yani.." İç çekiyor. "Bu yüzden birinin beni istediğini duymak benim için gerçekten garip. Biri beni sahiplenmek istiyor."

Kalbim uzun zaman önce yandı ve soğudu, ama hala hissedebilseydi, onun için kırılırdı. Bunun yerine, canlanıyor, ısınıyor ve beni bu kadını yakınımda tutmaya, onu korumaya, ona özel bir şey olduğunu göstermeye çağırıyor.

Telefonu titriyor. Elbisesinin cebine uzanıp telefonu çıkarıyor. "Kelly beni kontrol ediyor."

"Güzel. Seni kollayan insanlara ihtiyacın var."

Gözleri ekranda ileri geri hareket ederken yanakları kızarıyor.

"Ne?"

"Uygunsuz sorular soruyor. Dürüst olmak gerekirse, sürekli yabancı erkeklerle eve giden o. Benim için neden bu kadar endişelendiğini anlamıyorum."

Dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Ona seni yiyip bitirdiğimi, tarçınlı rulonun üzerindeki tüm tatlı kremasını yediğimi söyle."

Kıkırdıyor. "Sen kötü bir ."

Tahmin bile *edemezsin*. Ayarlıyorum, böylece ereksiyonumun yuvarlak kıkırına doğru çıktığını hissedebiliyor.

Dudağını ısırarak mesajını bitiriyor ve telefonunu cebine atıyor. "Eğer senin yatağında uyursam, bu şu anlama mı gelir--"

"Senden faydalanmayacağım." Parmaklarımı yumuşak kalçasında gezdiriyorum. "Bahsettiğin gibi patronluk taslıyor olabilirim ama iş ne yapacağımıza geldiğinde kararları sen verirsin."

"Güç." Başını sallıyor. "Bunu sevdim."

"Sende." Avucumu teninde düzleştiriyorum ve kalçalarının arasına kaydırıp onu inletmek istiyorum ama olduğu yerde bırakıyorum.

"Sana kendimle ilgili her şeyi anlattım, sen de bana kendinden bahset." Bana döndü, gözleri parlıyordu. "Bu şekilde artık yabancı olmayacağız."

"Biz yabancı değildik. Hiç . Ve şimdi tadının nasıl olduğunu bildiğime göre, oldukça iyi tanıştığımızı söyleyebilirim."

Elleriyle yüzünü kapatıyor ama ben onları çekiyorum. "Bana karşı utangaç olmana gerek yok," diye onu temin ediyorum.

Bir şey gözüme çarpıyor ve dönüp bakıyorum. Beni sertçe kavırıyor ve reflekslerimin hâlâ eskisi kadar bilenmiş olduğunu fark ediyorum.

"Özür dilerim." Burnundan öperim.

"Tamam." Rahatlıyor ve bakışlarının yönünü takip ediyor. "Oh bak!"

Velvet ve Bear birbirlerini saygıdeğer bir mesafeden kokluyorlar. Tabii ki, ikisi de oturuyor ve birbirleri dışında her yere bakıyor, tamamen ilgisizmiş gibi davranıyor ve yeni kediye kontrol etmiyorlar.

"Sence kavga ederler mi?" Fawn kucağımdan kaymaya çalışıyor ama onu olduğu yerde tutuyorum.

"Belki, ama bazen ilişkiler böyle gider."

"Kimsenin zarar görmesini istemiyorum." Kuyruğu seğirirken gözlerini Ayı'ya dikeyor.

"Merak etmeyin. Kadife bir aşıktır, savaşçı değil. Bear birkaç gün burada kaldıktan sonra hoş bir sürprizle karşılaşacağınızı düşünüyorum."

Dilini dışarı çıkarır ve dudaklarını ıslatır. "Günler mi? Pop-up dükkanın açık olduğu süre boyunca bizi burada mı istiyorsun?"

"Evet."

"Ciddi misin?" Başını çok sevimli bir şekilde eğiyor.

"Ciddiyim. Ne sürececek?"

"Çarşamba gününe kadar. Yarın akşam filmin galası var ve sonrasında birkaç kişinin daha uğramasını bekliyoruz. Sonra toparlanacağız." Kaşlarının arasında küçük bir çatık oluştu. "Hey, bana kendinden hiç bahsetmedin."

Bu bir tasarımdı, ama sesinin kararlı tonundan bu işin peşini bırakmayacağını anlayabiliyorum. Ona yalan söylemeyeceğim. Düşüncesi bile dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. Ama biraz yumuşatabilirim. Ne de olsa yaşadığım hayat gurur duyduğum bir hayat değil, en azından eskisi gibi değil.

"Saat dükkanına başlamadan önce kötü adamlarla ilişki kurdum ve kötü şeyler yaptım. Bir sürü kötü şey."

Gözleri irileşiyor, ağzı ciddi bir çizgi haline geliyor.

"Size yalan söylemeyeceğim ve her zaman bir saat yapımcısı olduğumu söylemeyeceğim. Değildim. Savaştım, kazındım, çaldım, öldürdüm, yeraltı dünyasından canlı çıkmak için yapmam gereken her şeyi yaptım."

"Yeraltı Dünyası mı?" diye fısıldıyor.

Kendimi bildim bileli ilk defa gerginim. Onu kaçırmak istemiyorum. Ya kaçarsa? Ya onu o otele ve Hollywood arkadaşlarına geri götürmemi ? Bunu yapardım. Benden istese kırık camların üzerinden dizlerimin üzerinde yürürdüm ama içimden bir ses ona güvenebileceğimi, belki geçmişimi görebileceğini ve bunun şu anda kim olduğumu tanımlamadığını söylüyor.

"Yani çetede falan mıydın? İnsanların yataklarına kesik at kafaları falan mı bırakıyordun?"

"Filmler böyle." Başımı salladım. "Bu gerçektir. Doğu yakasındaki en büyük suç ailelerinden bazıları için paralı asker olarak çalıştım. Çoğunlukla Tuscaniler, ama bu Davinciler o piçlerden tamamen kurtulmadan önceydi."

"Tuscanis, Davincis..." Göz kırpmıyor. "Gerçek İtalyan mafya aileleri gibi mi?"

"Evet. Yabancı hükümetler için de çalıştım, yapılması gereken işleri yaptım. Kızıl Ejderler'in lideriydim, Suikastçılar Kardeşliği ile gevşek bir bağı olan kiralık silahlar, ama biz daha çok paramiliter bir operasyonuz. Dünyanın güvenli bir şekilde dönmeye devam etmesine yardımcı olan pek çok şey yaptım. ABD hükümetinin dokunmadığı teröristleri öldürmek, girmeyeceğim pek çok şey."

"Hâlâ o şeyleri yapıyor musun?" Benden uzaklaşıyor. Ama fark ediyorum ve acıtmıyorsa ne olayım.

"Hayır." Başımı sertçe sallıyorum ve gözlerimin içine bakana kadar ellerimi omuzlarına koyuyorum. "O hayat benim için geride kaldı. Sana yemin ederim, Fawn. Benim adım Samuel Clanton Barrington. Burada, kasabada beni Sam Clanton olarak tanırırlar. Yeni bir hayatım var. Saat yapıyorum ve tamir ediyorum. Arazimin birkaç dönümünde çiftçilik yapıyorum, birkaç dönümünde de koyunlarım var ve genelde sakın bir hayat sürüyorum." Yer değiştirip onu daha yakına çekiyorum. "Hollywood hayatı değil." Bu onu uzaklaştıracak mı? Parlak ışıkları ve gösterişli geceleri isteyecek mi? İsterse ona veririm.

İç geçiriyor ve bana karşı rahatlıyor. "Geçmişte kaldığını söyledin ve ben de sana inanıyorum. Yani, detayları bilmek istemiyorum. Ve şu anda senden kaçıyor olmalıydım. Bana tüm bunları anlattıktan sonra kucağında oturuyor olmak delilik. Ama senin yanında kendimi güvende hissediyorum. Aramızdaki bu bağ..." Omuz silkiyor. "Bu gerçek."

"Evet, öyle. Ve ben istiyorum--" Bir başka hareket gözüme çarpıyor, ama bu kez içimi bir endişe ürpertiyor.

Bu benim güvenlik ihlali bildirimim. Ve yanıp sönüyor.

FAWN

I Oturup Sam'in görüş alanını takip ederek neye görmeye çalışıyorum. Dikkatini neyin çektiğinden emin değilim ama ona odaklanıyorum. Kalmam hakkında konuşmaya geri dönmek istiyorum-

Buradayım. Tamamen saçma ama kalmayı istiyorum. Peki, bu his bir öpücük lanetinden daha mı saçma? Muhtemelen değil. Bana söylediği onca şeyden sonra kaçıyor olmalıydım. Şimdi neden ona babamı öldürmemesini söyleme ihtiyacı hissettiğimi anlıyorum. Sanırım Sam'in içinde ölümcül bir şeylerin kaynadığını biliyordum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama hissedebiliyordum. Garip bir şekilde, bu beni korkutmuyor. Aslında, tamamen farklı bir tepki veriyorum. Bunun beni garip bir şekilde tahrik etmesi benim hakkımda ne söylüyor? Sadece bu değil, geçmişiyile ilgili pek çok şeyi bana kolayca anlattı. Ve gezegende onun geçmişini bilen tek kişinin ben olabileceğimi hissediyorum.

Sırlar.

"Kalmak istiyorum ama bunun akıllıca olduğundan emin değilim." Başımı boynunun kıvrımına gömdüm. "Dediğim gibi, sen benim ilk öpücüğüm ve ilk--" Sözümü kesiyorum çünkü ne söyleyeceğimi biliyor. Beni başka bir yerde öpebilen tek erkek o. Başının kalçalarımın arasında olduğunu düşününce yanaklarımda sıcaklık yükseliyor.

"Tatlılık. Biliyorum. İkinizin de ilk öpücüklerini aldığım için mutluyum." Hareket ederek beni kanepeye oturttu. "Bu tartışmaya geri dönmek istiyorum ama benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Tamam." , ne istediğinden emin değildim.

"Sen burada kal. Bunu yapabilir misin? Gidip bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

Etrafıma bakmadan önce başımı salladım. "Bekle. Bir sorun mu var?" Elini tutmak için uzandım ama elinde bir silah olduğunu görünce durdum. Bu da nereden çıktı şimdi?

"Sadece bir şeyi kontrol etmem gerekiyor. Güvenlik sistemim kapıda birinin olduğunu bildiriyor ve misafir beklemiyordum. Ufaklıklara göz kulak ol." Kedilerimize doğru işaret ediyor.

"Bir silah var" dedim. Aptalca bir nokta kabul ediyorum ama işte.

"Güvenlik için. Merak etmeyin."

Siyah varile bakıyorum.

"Hey." Yanağımı okşuyor. "Silah hayatı arkamda, ama gidip kontrol etmem gerekiyor. Tehlikede değilsin." Eğildi ve ağzını benimkine değdirdi. "Senin için geri geleceğim. Sana bunun sözünü verebilirim."

Göğsümde sıcak bir his filizleniyor. Gömleğini tutup bir öpücük daha vermek için onu tekrar aşağı çekiyorum. Şimdi de Bonnie ve Clyde mı olacağız? Umarım olmayız. Silahlar ve tehlike ne bana ne de Bear'a yakışır. Ama bu Sam'in dudaklarını öpmeye devam edeceğim anlamına geliyorsa? Dilimi içeri sokup onun diliyle oynuyorum.

İnliyor. "Yardımcı olmuyorsun, tatlım." Tekrar ayağa kalkıyor.

Pantolonunun önünü düzeltirken onu izliyorum. Ne kadar büyük olduğunu görünce gözlerim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Aklım doğrudan bunun içime nasıl sığacağını düşünmeye gidiyor.

"Hemen döneceğim."

Başımı salladım. Gitmesini istemiyorum ama endişeli görünüyor, o yüzden izin veriyorum. Görüş alanımdan çıkana kadar gözlerimle onu takip ediyorum. Bu kadar büyük birinin ses çıkarmadan nasıl hareket edebildiğini bilmiyorum ama o ediyor. Bana daha önceki meslekleri hakkında anlattıklarından, yaptığı işte iyi olduğunu tahmin ediyorum. Bana karşı o kadar tatlı ki, anlattığı gibi biri olduğunu hayal etmek neredeyse zor. Yine de, hiç yoktan bir silah çekmeyi başardı, yani ne bilebilirim ki?

Kedileri kontrol etmek için dönüyorum. Ayı'nın Kadife'yi diliyle yıkamaya izliyorum. Yeni kedi arkadaşına tamamen vurulmuş görünüyor. Onu suçlayamam. Velvet çok sevimli. Bear genelde kimseyi sevmez. Buna diğer hayvanlar da dahil. Şimdi, işte sarılıyor. Önce Sam'le yaptı, şimdi de kedisıyla. Düşünüyorum da, acaba Sam'in üzerinde Kadife'nin kokusunu mu aldı ve bu yüzden mi kendini ona sürüyordu?

Burada oturdukça Sam için endişelenmeye başlıyorum. O iyi mi? Alarmini ne tetikledi? Bana karşı çok tatlı ve sıcak olabilir ama tehlikede olduğumu düşündüğü anda tüm ruh hali değişti ve koruma moduna geçti.

Telefonum yine cebimde titriyor. Kelly olduğunu bildiğim için çıkardım. Arayanın babam olduğunu görünce doğrudan sesli mesaja yönlendiriyorum. Kelly'den birkaç mesaj daha geldiğini görüyorum ve onlara cevap vererek zaman geçirmeye karar veriyorum.

Kelly: Viral olan bir videoda senin resmin var. Her ne kadar Brent'in yüzüstü düşmesini tekrar tekrar izleyebilmeyi sevsem de, videoyu çeken pislik seni de videoya almış. Özür dilerim!

İnliyorum. Ne güzel. Babam görmüş olmalı ki beni arıyor. Sadece bir şeye kızdığı zaman arar. Önemli olan tek şeyin kendi itibarı olması çok komik. Kendinden başka kimse umurunda değil.

Yayınlanan videoda tamamen fark edilmemeliydim. Sam'e sormadığınız sürece. Beni nasıl tanımladığını düşününce gülümsüyorum. Beni korkutmamasının bir nedeni de bu olabilir. Bana karşı çok tatlı. Ona tatlı dediğimde neden ve bu yorum karşısında şok olmuş gibi görüldüğünü şimdi anlayabiliyorum. Şimdi anlıyorum. Eminim başka hiç kimse ona böyle dememiştir ama benim için o çok tatlı ve tek önemsedığım de bu.

Kelly'ye cevap veriyorum.

Sanırım artık bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Uyardığın için teşekkürler.

Kelly: Dahası da var.

Ben: Daha mı?

Kelly: TMZ makalesinde Carter Dinofrio'nun kızı olarak geçiyorsun.

Ellerim soğuyor. Evet, babam biliyor. Beni aramasına şaşmamalı. Bu çok kötü. TMZ babamın kim olduğunu nereden biliyor? Soyadlarımız aynı değil ve ben her zaman mesafemi korurum. Sırrımı sadece bir avuç insan biliyor.

Kelly: İyi misin?

Ben: Olabildiğim kadar. Sürekli arıyor ve ben de onu sesli mesaja yönlendiriyorum. Sanırım bir dahaki sefere cevap vermem gerekecek.

Kelly: Üzgünüm, bebeğim. Başka her şey yolunda mı? Eski hy-men nasıl gidiyor?

Dur. Ve evet, güvendeyim. Ve hayır, bunu seninle konuşmayacağım!

Kelly: Seni sonra gıdıklayacağım.

Mesajlarımı kapatıyorum ve bir anlığına Kitty Cat Valentine web sitesine giriyorum, Bear'ın fotoğrafının hala sayfanın en üstünde olduğundan emin oluyorum. İçimden TMZ'ye gitmek geliyor ama sonra bu fikirden vazgeçiyorum. Tam cebime atacakken telefonum elimde çalıyor. Yine babamın aradığını düşünerek titrek bir nefes alıyorum ama bu kez arayan Kelly. Cevap veriyorum.

"Selam." Sesimi sakın çıkarmaya çalışıyorum, hayatımın en iyi orgazmını yaşamışım gibi değil, artı TMZ'deki imajım, artı babam beni azarlamak için benimle iletişime geçmeye çalışıyor.

"Bir sorunumuz var."

"Bir tane daha mı?" Midem bulanıyor. Beni aradığına göre kötü bir şey olmalı. Kelly daha çok "sorununu çözsün ve eğer bundan kurtulabilirse sana söylemesin" tarzında bir kız. Böyle sinsidir. Her zaman beni kolluyor. Çoğu zaman benim için biraz anne ya da abla rolü oynar. Bana göz kulak olmanın onun görevi olduğunu düşünüyor ve ben de ona izin veriyorum çünkü birinin sizi gerçekten önemsemesi güzel bir şey. Ben büyürken böyle bir şeyle pek karşılaşmadım, bu yüzden Kelly'nin bunu yapması hoşuma gidiyor.

"Şimdi ne olacak?" İnleyerek kanepeye

uzandım. "Otel odan darmadağın edilmiş."

"Ne?" Ayağa fırladım. "Eşyalarım gitti mi?"

"Görünüşe göre çoğu şey hala burada. MacBook'un yerde ama şeyi . Kıyafetlerin dağılmış. Cüzdanınız yanınızda, değil mi?"

"Evet."

"Bunu her kim yaptıysa başka bir şey arıyor olmalı." İsteksiz görünüyor. Bunu gergin sesinden anlayabiliyorum. Birinin odamda neden bir şey aradığına dair hiçbir fikrim yok.

"Hiçbir şeyim yok." Kedilere doğru yürüyüp yanlarına yere oturuyorum ve kendimi rahatlatmak için onları okşuyorum. Vel-veteriner yüksek sesle mırlıyor, hem Bear'ın hem de benim ilgimden hoşlanıyor. Keşke Sam geri dönseydi. Her şeyden biraz bunalmış hissediyorum.

"Sanırım az önce seni çaldılar--" Sözünü kesiyor.

"Eksik olan ne?" Bazı şeyleri değiştirmek kolaydır, diye sessizce kendime hatırlatıyorum. Ayı güvende ve ben de öyleyim.

Boğazını temizliyor. "İç çamaşırın."

Kalbim yerinden çıkacak.

"İç çamaşırım mı?" Nefes alıyorum, onu doğru duyup duymadığımdan emin değilim. Neden biri benim iç çamaşırımı çalsın ki? Bu çok . Sam iç çamaşırımı çalmıştı ama o sıcaktı ve önündeydi. Bu farklı. Birisi benim haberim ya da isteğim olmadan benim yerimdeydi.

"Tatlılık." Sam'in alçak sesi üzerimde yuvarlanıyor.

Kedilerle yerde otururken üzerimde yükseliyor. Geldiğini bile duymadım.

Ayı'yı üzgün bir şekilde okşuyorum. "Evime geri dönmem gerek. Biri zorla girmiş."

"O zaman olman gereken son yer orası."

Sam'e kulak misafiri olan Kelly kulağıma, "Katılıyorum," diyor. "Otel güvenliğiyle birlikte buradayım. Eşyalarını toplayacağım. Bu gece benimle kalabilirsin."

"Sam'le kalıyorum." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıverdi.

"Tamam. Sanırım bu fikri daha çok sevdim. Kimse orada olduğunu bilmez." Sam'in kulakları acayip iyi duyuyor olmalı, çünkü Kelly'nin ne dediğini anladığını söyleyebilirim. Çenesi esniyor ve silahı , ama silahsız da aynı derecede -belki daha fazla- tehlikeli olduğunu hissediyorum. Neredeyse odama giren her kimse onun için üzüleceğim, çünkü Sam onları bulursa ...

Kelly'ye "Sanırım burada daha güvende olacağım," dedim.

"Kabul ediyorum. Eşyalarını toplayıp sabah yanımda getireceğim. Yarın hâlâ dükkâna geliyor musun?"

"Orada olacağım." Her ne kadar Sam'in evinde saklanmak istesem de yapmam gereken bir iş var. Hırsızlık olayından sonra kaçmış olabilirim ama bu proje en iyi arkadaşımı ilgilendiriyor. Onu yüzüstü bırakmamın imkanı yok.

"Seni seviyorum. Kendine dikkat et. Güle güle."

"Ben de seni seviyorum. Bye." Telefonu kapattım.

"Biri iç çamaşırımı çalmış," diye kaçırdım.

Sam'in daha önce deli gibi görüldüğünü düşünmüştüm ama şimdiki haliyle bile. Şu anda ölümcül görünüyor.

"Kapıda kimse yoktu ve görüntüler temizdi ama birileri etrafı gözetliyor. Bunu hissedebiliyorum," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Uzanıp elini tutuyorum. "Beni güvende tutacaksın." Bu bir soru değil. Koruyacağını biliyorum.

Beni nazikçe ayağa kaldırıyor. "Seni her zaman güvende tutacağım." Ağzı benimkinin üzerine düşüyor ve ben babamı, kayıp iç çamaşırlarımı ve diğer her şeyi unutuyorum. Hayatımda hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. İçimin derinliklerinde, kimsenin beni incitmesine izin vermeyeceğini biliyorum. Beni her zaman koruyacak ve ait olduğum yer tam burada, onun kollarında.

SAM

S Yatağa yanıma kayıyor, tişörtüm ona kısa bir elbise gibi oturuyor. Sikim onu soymamı ve benim yapmamı istiyor ama bu . Bu gece olmaz. O

sarsılmış. Birisi otel odasına girmiş ve özel eşyalarını çalmış.

Ve eğer tahmin etmem gerekirse, bu 'biri' bugün tarçınlı ekmeğime sahip çıkmaya çalışan Ken bebeğinden başkası değil. İçgüdülerim yanlış değil ve gizli operasyonlar yürütmek yerine saat dükkanında çalıştığım için zaman içinde körelmediler. Ama Fawn'a söylemek istemiyorum. Henüz söylemek istemiyorum. Bu sadece onu endişelendirir.

"Sence lanet beni yakalayacak mı?" diye fısıldıyor.

Kalçalarımı geride tutmaya özen göstererek onu kollarıma çekiyorum. "Eğer olursa, bunun için burada olacağım."

"Ben bundan korkuyorum." Bear ve Velvet sessiz patileriyle odaya girerken karanlıkta bir iç geçiriyor. "Babam TMZ haberini biliyor, o yüzden çok kızacak. Buraya gelip sorun çıkarmasını istemiyorum."

Kediler yatağın ayak ucuna atlayıp . "Tüm sorunlarını ben hallederim."

Başını iki yana sallar. "O kadar kolay değil. Anneme hala para gönderiyor ve bu anlaşmanın bir parçası da benim kimliğimi gizli tutmam. Yani, iyi saklanmış bir sır değil. Sanırım sektördeki pek çok kişi biliyor ama bu onlara söylediğim için değil. Gerçeği sadece çok az kişiye söyledim. Eğer onlardan biri bunu magazin başına sızdırırsa, böyle bir ihanetle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Yıllar boyunca pek çok ihanetle uğraştım. Ekibim Kızıl Ejderler birbirine sıkı sıkıya bağlı bir gruptu. Paralı askerler, tabii. Ama kötü adamları ortadan kaldırdık, pislikleri temizledik. Hiçbir şekilde beyaz şövalyeler olduğumuzu söylemiyorum, ama gelişigüzel öldürmezdik ve kayıpları en aza indirmek için her zaman elimizden geleni yapardık. Bu *böyleydi*. Ta ki Diego görevi devralana kadar ve sonra görevlerimiz çok daha fazla para kazanmaya odaklı hale geldi. Şüpheli hedefler içeren görevler almaya başladık. Peki ya ben onları yerine getirmeyi reddettiğimde?" Bir parmağımı kaşımdaki yara izinden aşağı doğru çekiyorum. "İhanet çok geride değildi."

"Özür dilerim." Kolumu okşuyor, parmak uçları yumuşak.

"Olma. O hayattan kurtulmak için yapmam gerekeni yaptım. Ama evet, nasıl hissettiğini biliyorum." Ona muhbirini bulacağımı ve intikam alacağımı söylemiyorum. O kısmı bilmesine gerek yok. En azından şimdilik.

"Ne tuhaf bir gün." Sesi biraz daha sessizleşiyor. "Seninle tanıştım, öpüştük, belki lanet gitti, belki de beklemekten, sonra odam dağıldı, sonra da dedikodu siteleri. Ortak olaylar mı? Bir günde nasıl bu kadar çok şey olabilir? Ya da belki de lanet sahneyi hazırlıyordur. Sanki bir dekor hazırlıyor, sonunda ilk öpücüğümü aldığım için büyük finiş hazırlanıyor." Titriyor.

Dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Her iki şekilde de -tesadüf ya da felaket- bilmen gereken tek şey seni koruyacağım. Babandan, odanı fırlatan pislikten, eğer varsa lanetten, dışarıdaki her şeyden ve her şeyden. Hayatımı tehditleri etkisiz hale getirmeye çalışarak geçirdim ve bu konuda çok iyiydim. En iyisiydim. Ve bu uğruna savaştacak bir şeyim olmadığı zamanlardı." Saçlarından öperim.

"Peki ya şimdi?" diye soruyor uykulu bir şekilde.

"Umarım sizin için gelen herkes dualarını etmiş ve eşlerine veda öpücüğü vermiştir, çünkü ben... Will. Bitireceğim. Bitireceğim." Sesimdeki inanç, gerçeğin temeline dayanıyor. Soğuk ve sert ama tamamen gerçek.

"Çok tatlı şeyler söylüyorsun." İç çekiyor, uykuya dalarken vücudu rahatlıyor.

Ben bu antika cep saatinin içine düzgün bir şekilde oturmayı reddeden çarkla uğraşırken saatler ilerliyor. Onu biraz törpülemem gerekecek, çıkıntı yapan bir parçası tüm işleri aksatıyor. Tarçınlı rulomu görebilmek için pop-up dükkânını izlemeye devam etmemin de bir faydası olmuyor. Muhtemelen içeride, Bear tünediği yerden onu izlerken bir oraya bir buraya koşturup duruyor. Şehrin sokakları bu akşamki büyük gala için şehir meydanını doldurmayı planlayan turistler ve aval aval bakanlarla dolup taşarken sıra yine blok boyunca uzuyor.

Fawn da orada olacak. Tüm etkinlikten o sorumlu ve çalışanlara patronluk taslayabilmesi için öğle yemeği için onunla meydana kadar yürümeyi kabul ettim bile. Bunu dört gözle bekliyorum. Onu biraz güçlü görmek istiyorum. Belki sarhoş olur ve gösteriş yapar.

Dükkânın önüne bir limuzin yanaştı ve ben gerildim. Ken bebek dışarı çıkıyor, yüzünde büyük güneş gözlükleri, hayranlık duyan kadınlardan oluşan kalabalığa el sallıyor.

O olduğunu biliyorum. Öyle olmak zorundaydı. Odasını dağıttı ve ondan çaldı. Kapımın önündeki oydu. Onun gibi bir sürü pislikle tanıştım. Hiç hayır denmemiş, her zaman istediklerini elde etmiş olanlarla. Şimdi de Fawn'ımı istiyor. Ama ona asla sahip olamayacak. Çoktan denedi ve lanet onu aldı, en azından grip aldı. Onun üzerine kusma düşüncesine neredeyse gülecektim, ama sonra dükkana doğru döndü.

Ayağa kalkıp kapıma doğru ilerliyorum, ama sonra duruyor ve sanki bir çağrıya cevap veriyormuş gibi telefonunu çıkarıyor. Ellerini havaya kaldırdı ve arabaya geri bindi.

Limuzin hızla uzaklaşırken oturdum. İçimden bir ses kasaba meydanının hemen dışındaki reklam panosunda yaptığım çalışmanın fark edildiğini söylüyor. Kitty Cat Valentine'ın tanıtım fotoğrafına bir çuk burun çizmek en iyi sanatsal başarımdı ve bunu gecenin köründe yapmayı ve gittiğimi fark etmeden önce Fawn'la yatağa girmeyi başardım. Onu hemen o anda yatağa almamak biraz zor oldu ama başardım ve hayatımın en güzel uykularından birine daldım. Telefonum çaldığında gülümsüyordum.

Fawn: Aman Tanrım. Birisi meydanın yanındaki film afişinde Brent'in resmine zarar vermiş.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Ben: Oh?

Az önce Kelly'yi aradı ve tam bir sinir krizi geçirdi. Şu anda orada. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?

Sen mi?

Ben: Bir sürü şey biliyorum. Ne zaman gelip seni alabilirim?

Fawn: (1) Bu bir cevap değil. (2) Yarım saat. (3) Seni görmek için sabırsızlanıyorum!

Ben de , tarçınlı rulo.

Başparmaklarım harflerin üzerinde geziniyor ve daha fazla yazmak istiyorum, kimseye söylemediğim bazı kelimeleri yazmak istiyorum, ölmekte olan bir anne ve istismarcı bir babaya sahip bir çocuk olduğumdan beri. Özel olan, ağırlık taşıyan ve nihayetinde -telefonumu bırakıyorum- yüz yüze söylenmesi sözler. En azından ilk kez.

Dalgınlıkla parmaklarımı cebimde gezdiriyorum ve külotunu çıkarıyorum. Çarkı unutup külotu burnuma götürüyorum ve içime çekiyorum. Onu. Her yerinde o var, balı kumaşa yapışmış.

Saatim on ikiyi gösteriyor. Cep saatini geri itip kendimi kurtarıyorum, sonra külotunu ağrıyan şaftımın etrafına sarıyorum. Ön pencerenin önünden geçerken kızıl saçlarına bir göz atıyorum, bir parça mal almak için eğilirken kıcı dolgunlaşıyor.

"Ah siktir." Kendimi okşuyorum, ağzının üzerimde olduğunu hayal ediyorum, dili aletimin dibinde, saçlarını kavrarken bana bakan geniş gözleri. Onun gibi bir meleği kirletmek yanlış ama bu beni durdurmuyor. Sadece daha fazlasını hayal ediyorum, onu altımda hayal ediyorum, onu sertçe sikerken avucumdaki yumuşak göğüslerini, sikimin onun dar, ıslak amını doldurmasını, çıkaracağı sesleri, sonunda patlayana kadar duvarlarının beni nasıl sıkıştıracağını.

Homurdanıyorum, salıverilmem serbest kalıyor ve tatlı tarçınlı rulomun düşüncelerinde boğulurken elimin arkasını kaplıyor.

FAWN

"Y Gerçekten hâlâ kızlık zarın var mı?" Kelly yanıma gelip soruyor.

Sam'e tekrar mesaj atıp atmamayı düşünürken telefonumdan ona bakıyorum. Sakin davranmaya çalışıyorum ve

Çok yapışkan görünmek istemem ama gerçek şu ki dükkânına koşmak, kollarına atlamak ve bu pop-up dükkânı geride bırakmak istiyorum. İyi bir gün geçirdiğim söylenemez. İçeri giren herkes bana söylentilerin doğru olup olmadığını sordu, sadece Brent ve benim hakkımdakilerin değil.

Hepsi meşhur Carter Donofrio'nun kızı olup olmadığını bilmek istiyor. Çok iyi bir yalancı değilim, o yüzden doğruyu söyledim. Onlara okudukları her şeye inanmamaları gerektiğini söyledim. Aradıkları cevap tam olarak bu olmayabilir ama teknik olarak yalan da söylemedim.

"Kızlık zarı bozulmamış. Yani hâlâ oradaysa. Kızlık zarının içini dışını pek bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Hâlâ bakire olduğum için mutlu muyum emin değilim. Sam bütün gece yatakta tam bir beyefendiydi. Beni kendine yakın tuttu, korunduğumu ve önemsendiğimi hissettirdi. Rahat olduğumdan ve kendimi güvende hissettiğimden emin oldu.

Onunla seksin bu dünyanın dışında olacağından eminim ama dün gece sıralamada yukarıdaydı. En son ne zaman bu kadar rahat hissettiğimi hatırlamıyorum, ki bu çılgınca. Hayatımın diğer tüm alanlarında her şey berbat olabilir, ama o doğru olan tek şey gibi görünüyor. Gerçekte kim olduğumu saklamak için harcadığım tüm çaba etrafımda çöküyor olsa da, dün gece Sam'in kollarında bunların hiçbirisi umurumda değildi. Ne babamın gazabı, ne annem, ne de mahremiyetimi işgal etmeye çalışan dedikodu paçavraları. Kendimi güvende hissediyordum.

ve lanet o kadar da korkutucu görünmüyordu. Şimdi benden uzakta olduğu için, tüm bu korkular her geçen saniye daha da artıyor.

"Hala kızlık zarı var. Güzel."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "İyi mi? Sonsuza dek onu kaybetmemi sağlamaya çalışıyordun."

"Bununla değil." Sırıtişına eşlik eden küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor.

"Bazen seni anlamıyorum," diye mırıldanıyorum, tekrar telefonuma bakıyorum. Onu tekrar görmeme fazla zaman kalmadı. Kendime ona bir daha mesaj atmamam gerektiğini söylemeliyim. Ona sarılma isteğimin ne kadar kötü olduğunu bilse, onu kaçtıracam. Beni ele geçiriyor. Lanet yine iş başında olabilir. Belki de değişmiş ve başka bir şeye dönüşmüştür. İlk öpücüğümü aldım, şimdi başka bir şey alamayacağımdan emin olacak. Bekle, yüzünü kalçalarımın arasına koydu. Al bunu. Korkunç lanete karşı kazandığım küçük zafere sırtıyırım.

"Bu arada, bir kıza oral seks yapmak öpücük sayılır mı?"

Kelly az önce aldığı su yudumunu tükürür.

Sırtına bir tokat attım.

"Bana bundan bahsetmedin," sözleri bir suçlama gibi ortaya çıktı. "Ve hayır. Bu bir öpücükten daha fazlası." Bana bakıyor, ona geri kalan detayları anlatmamı istiyor.

"Hmm." Bunu düşündüm. Lanet değişmemiş olabilir. En azından henüz.

"Bir dakika önce söylemek istediğim şey, daha ileri gitmediği için memnun olduğumdu çünkü bunu sevdim. Kalıcı bir gücü var. Eğer dün gece V-kartını alman için seni zorlasaydı, bu onu bir pislik yapardı. Başında bir sürü şey vardı ve biraz savunmasızdın. Doğru zaman değildi."

Başımı sallayarak onayladım. Dün gece onunla daha fazlasını istemiş olsam da Kelly haklıydı, zamanı değildi.

"Beni yakınında tuttu," diyorum ona. Bana sırlarını anlattığı kısmı kendime saklıyorum. Sam'in bana anlattığı şeyleri asla kimseye anlatmazdım. Bazıları ne kadar korkutucu olsa da, bana geçmişindeki her şeyi anlatacak kadar güvenmesi çok iyi hissettirdi. O sırları mezara götüreceğim. Bazı sert tavırlarının beni nasıl azdırmış olabileceğine değinmeyeceğim. Tanıdığım herkesten çok farklı. Beni her şeyden koruyabileceğini söylediğinde ona inanıyorum-

şey. O gerçek biri. Benden faydalanmaya çalışan bir Hollywood kesiti ya da güzel çocuk değil. O *sağlam* biri. Ve beni istiyor.

Ta ki benden bıkana kadar. Kendi annem giyebileceğimi söylüyor. Çok yapışkan olduğumu. Küçükken sürekli "seni seviyorum" denmesine ihtiyaç duyuyormuşum. Kendim hakkında kötü hissetmeme neden oluyor. Belki biri beni istemeye biraz ilgi gösterseydi, o zaman güvence istememe gerek kalmazdı. Anneme bu sözleri söyletmek dış çekmek gibiydi. Kelly bana hiç düşünmeden güvence veren tek kişi.

"Benden daha iyi bir arkadaş olduğunu bilmeni istiyorum."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakarken yüzüm buruşuyor.

"Eğer o seksi canavarla birlikte olsaydım, o gün hasta olduğumu söylerdim. Sen tek başına olurdun ve ben de o iri adamın etrafını sarmış olurdum. Arkadaş ol ya da olma. Daha sonra beni affetmen için yalvarırdım."

Ona gülümserken başımı sallıyorum. "Lanetten hâlâ biraz korkuyorum." Dudağımı ısııyorum. Sam'in zarar görmesini istemiyorum. Ve lanetin neler sakladığını kim bilebilir?

"Belki de bir lanet yoktu." Yeni müşterileri selamlamak için el sallarken ağzına bir çikolata daha atıyor. "Belki de sadece bir dizi kötü şanstı."

Telefonum elimde çınlıyor.

Ben iyiyim. Hiçbir şey sana ya da bana zarar veremez. Rahatla benim tatlı cin- namon rulom.

"Bekle, *ona* lanetten bahsettin mi?"

Telefonumu göğsüme doğru çekip Kelly'nin meraklı gözlerinden uzaklaştırıyorum. "Onu uyarmak zorundaydım." Ona haber vermemek yanlıştı. Bir

Sam'inki gibi bir geçmişi var, eminim küçük bir lanetten korkmuyordur.

"Sana 'tarçınlı rulo' mu diyor? Bu çok tatlı. İkinizle birlikte olamam." Kelly kocaman gülümsüyor ve ben de onun ön dişlerindeki çikolata lekesini gösteriyorum.

Kendime engel olamadığım için Sam'e bir mesaj daha gönderirken o da sildi.

Ben: Seni görmek için sabırsızlanıyorum!

Daha önce söylediklerimin aynısını söylüyorum. Neden söyleyecek daha iyi bir şey bulamıyorum? "Seni görmek için sabırsızlanıyorum" demek, "seni özledim" ya da daha kötüsü "seni seviyorum" demekten daha az yapışkan hissettiriyor. Evet, bu kesinlikle onu kaçtıracaktır. Şehirde olduğum sürece onunla kalmamı istediğini biliyorum ama bu sonsuza kadar burada kalmamı istediği anlamına gelmiyor. Uzun bir dis-

bir ilişki beni öldürür. Şu anda düşünmem gereken son şey de bu.

Babam, bu geceki gala ve birinin lanet olası iç çamaşırını çalması hakkında endişelenmeliyim. Aklımın olması gereken daha pek çok yer var ama hep Sam'e geri dönüyor. Kelly kahkahalara boğulduğunda Sam'le ilgili düşüncelerimden kopuyorum. Telefonunu görmem için bana uzatırken gözleri doluyor.

Brent'in reklam panosunun önünde durup küfürler yağdırdığı videoyu izlerken içimde patlayan kıkırdama nöbetine engel olamıyorum. En çok da o şeye tırmanıp aşağı çekmeye çalıştığında, ama sonra kayıp kışının üstüne düştüğünde kendimi kaybediyorum. Reklam panosuna verilen zararın arkasındaki suçlunun Sam olduğunu bilmek daha çok hoşuma gidiyor, bana ne düşündürmüş olursa olsun.

"Bu inanılmaz." Kelly tekrar izlemek için videoyu baştan başlatır.

Kapının açıldığını duyduğumda dönüyorum ve Sam'i gördüğümde gülümsüyorum. Doğruca bana doğru yürüyor, kollarını bana doluyor ve beni vücuduna çekiyor. Başımı arkaya eğip ona bir öpücük sunuyorum. Çok doğal geliyor, sanki bunu daha önce binlerce kez yapmışım gibi. Tek umudum lanetin bunu benden almaması. Bu şekilde, binlerce kez daha sahip olacağım. Belki de şansım yaver gider ve sonsuza dek sahip olurum.

Bana tatlı, derin bir öpücük verirken ağzı benimkine düşüyor. Neredeyse başladığı kadar hızlı bitmesinden nefret ediyorum ama isteyim ve dükkan her zamanki gibi yoğun.

"Aç mısın?" diye soruyor.

"Biz her zaman açız," diye cevap veriyor Kelly benim yerime.

"O zaman sana şeyler getireyim." Ona bir bakış attım.

"Tamam. Ayı'ya ben bakarım." Hepimiz horlayan Ayı'ya bakıyoruz. Bugün buraya gelmek istemedi. Velvet'le evde kalmak istediğinden eminim. Sanırım bugünden sonra onunla bu konuda tartışmayacağım. Sam'den uzak kalmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorum. Ayı'yı Velvet'ten uzak tutarak aynısını ona yapmayacağım. Bu sabah uyandığımda onları yatağın ucunda sarmaş dolaş görmek çok güzeldi.

Sam'in evinden evim diye bahsettiğimi fark ettiğimde zihnim bir anlığına donuyor. Hay aksi. Evet, kesinlikle tutunuyorum. Bununla mücadele edebileceğimden emin değilim ve belki de etmek istemiyorum. Ceketini tutup onu kendime doğru çekiyorum.

"Bu videoyu da tekrar tekrar izleyebilirim." Brent'in düştüğü bölüm ekranda oynarken telefonunu kaldırıyor.

Sam'in vücudunun sessiz bir titrediğini hissediyorum.

" al." Sam eğiliyor ve başımın üstünü öpüyor. Eşyalarımı almak için isteksizce gitmesine izin veriyorum ama bir saniye içinde ona geri dönüyorum.

"Siz ikiniz benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapmıyorsunuz."

"Yapmayacağın bir şey söyle." Ona bir kaşımı kaldırıyorum. Bir şeyler düşünmeye çalışırken başını kaldırıp bakıyor.

"Brent," diye cevap veriyor bir sonra ve beni güldürüyor.

"Yemeğimizi yedikten ve bu akşam için meydanı kontrol ettikten sonra döneceğim." Bir çikolata daha kapıyorum ve daha sonra yemek üzere çantama atıyorum.

Sam bir avuç alıp onları da içine atıyor. Ona bakıyorum.

"Acele etme. Ben bu işi hallettim." Kelly, Bear'ın yanına oturuyor, onu okşuyor ve telefonuna bakıyor. Bu işi hallettiğinden pek emin değilim ama insanların yarısı ona aval aval bakmak için burada, o yüzden belki de halletmiştir. Yardımcı olması için işe aldığım birkaç personel daha var, bu yüzden işlerin yolunda gideceğinden eminim.

Sam benim için kapıyı açarken "Hadi gidelim," diyorum. "Ama cesetlerin üzerinden değil," diye ekliyorum güvenli olması için. Ona bakıyorum. "En azından ben yemek yiyene kadar. Açlıktan ölüyorum."

Sam gülerek başını geriye atıyor. İkimizin de gerçekten şaka yapıp yapmadığımı bildiğinden emin değilim. Ayrıca bana cesetlerle ilgili herhangi bir söz vermediğini de fark ediyorum.

SAM

Fawn yemeğini çatalını lüks bir şekilde yalayarak bitiriyor. Kahretsin, eğer o kap ben olsaydım bir adamı öldürebilirdim.

"Özür dilerim." Gülüyor ve onu yere bırakıyor.

"Kendin olduğun için asla üzülme." Clara'nın hesabıma yazabilmesi için bileti imzalıyorum.

Bir dilim turta uzatırken gülümsüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, genç bayan. Açılan dükkândaki arkadaşların uğrayıp beni görüp görmeyeceklerini merak ediyordum."

Fawn karnını sıvazlıyor. "Şu anda cidden tıka basa doydum. Bir lokma daha yersem, bu geceki galada giymek için başka bir kırmızı elbise bulmam gerekebilir."

"İstedğin her şeye sahip olabilirsin, güzelim." Clara beyaz saçlarını okşuyor ve kalçasını dışarı çıkarıyor. "Eskiden benim de senin gibi bir vücudum vardı." Göz kırıyor. "Ve gençliğimde onu yıprattığımdan emin olabilirsin."

Fawn kırmızının on tonuna döner.

"Teşekkürler, Clara." Bileti ona uzattım.

"Ve seni burada bir kadınla görmenin zamanı gelmişti." Keskin bakışlarını bana çevirdi. "Her zaman yalnız olmak iyi bir şey değil Sam."

"Artık bunun için endişelenmemize gerek yok." Sonunda gözlerime karşılık veren Fawn'a bakıyorum. Gülümsediğinde, göğsümdeki o sıcak hissi yeniden hissedebiliyorum. Çoktan öldüğünü sandığım bir kalp atmaya, sevmeye, *sevmeye* çabalıyor.

"Bunu duyduğuma sevindim." Clara telaşla başka bir masaya yöneliyor, derme çatma lokantası her zaman dolup taşıyor. Burası eskiden Ana Cadde'nin sonunda küçük bir Cape Cod'du, ama şimdi eyaletteki en iyi yemeklerden bazılarını sunuyor.

"Hazır mısın?" Ayağa kalkıyorum ve Fawn'ın elini tutuyorum.

Onu arabama doğru götürürken yanıma sokuluyor. "Buna alışabilirim. Beni besle, sonra da şehirde şoförlük yap."

"Benim için zevk, tarçınlı rulo." Arabasının kapısını açtım ve içi

nd "Clara'yı seviyorum." Pencereden ona el sallıyor.

e. "O da senden hoşlanıyor." Geri çekildim ve meydana doğru döndüm. "Şimdiden buralarda oldukça popüler oldun." "Öyle miyim?"

"Kesinlikle." Burada benimle kalmasının onun ait olduğu yer olduğunu, yapması gerekenin bu olduğunu söylemek istiyorum. Ama söyleyemiyorum. Onu evime götürmeyi ve benimle aynı fikirde olana kadar orada tutmayı ne kadar çok istesem de, bu kararı kendisinin vermesine izin vermemeliyim.

"Her şey iyi görünüyor." Meydana bakıyor, dev ekran çoktan kurulmuş ve işçiler çimlerin üzerine aralıklarla ısı lambaları yerleştirmiş. Tahrif edilmiş reklam panosunu görünce kıkırdıyor. "Aslında bunun büyük bir gelişme olduğunu düşünüyorum." Gözlerini bana diyor. "Yani, bunu kim yaptıysa sanat konusunda gerçek bir yeteneği var."

"Aynı fikirdeyim." Elini tutup arkasından öpüyorum. "Bu adam gerçek bir Van Gogh."

"Ama senin iki kulağın da var." Burnunu bana doğru kırıştırıyor. Omuz silkiyorum ve gülümsememeye çalışıyorum. Başaramadım.

Gülüyor ve ben o sesi şişeleyip içime hapsetmek istiyorum. "Oh, beni bırakabilirsin. Dükkânına dönmen gerekiyorsa bunu ben halledebilirim."

Park edip arabadan indim, sonra da kapısını açmak için yürüdüm. "Saatler bekleyebilir. Ben burada seninle olduğum sürece çalışmaya devam edecekler."

"Doğru." Başını sallıyor, sonra bir an için gözlerinin önünden bir gölge geçiyor. "Zaman. Sadece birkaç günümüz daha var..."

"Hey." Kulakları üşümesin diye örgü şapkasını aşağı doğru sıyrıyorum. "Bunu konuşacağız, tamam mı? Ama bugün, hemen şimdi? Seni birilerine patronluk taslarken görmek istiyorum."

"Ben otoriter değilim." Yüz ifadesi yeniden canlanıyor. "Ben iyiyim."

"Mm-hmm." Dirseğinden tutup onu dikdörtgen beyaz perdenin altında kurulan sahneye doğru yönlendiriyorum. "Güzel, ama

söyleyebilirim ki

daha altta."

"Sen ve bir manyak tüm külotlarımı çaldığınızda yok."

Bu beni durduruyor. Zor.

Dönüyor ve bana sinsi bir gülümseme veriyor. "Ne?" diye masumca soruyor.

"Külot yok mu?" Bu düşünce beni nükleer bir bomba gibi çarptı ve ne yaptığımı bile bilmeden onu sokağın karşısına, Gene'in Berber Dükkânı ile kurdele dükkânı arasındaki dar alana çektim.

"Sam!" diye ciyaklıyor, önünde dizlerimin üzerine çöküp eteğini kaldırıyorum ve ağzımı çıplak amına dayıyorum.

Ona kolay davranmıyorum, yapmam gerekenler dışında hiçbir şey yapmıyorum. Ve bu onu yutmak. Dağınık bir şekilde yalıyor ve emiyorum, ıslak yarığına dilimi sokuyorum ve onu berber dükkanının tuğla duvarına avuç içlerimle kalçalarını ayırıyorum.

"Birisi--" İnliyor. "Birileri görebilir."

O haklı. Biri yanımızdan geçip binaların arasındaki dar alana baksa bizi görür. Ama benim verecek hiç sikim yok. Nefes alışının, dilimin tatlılığının ve klitorisini her yalayışında vücudunun titremesinin dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Elleri saçlarıma gidiyor, ben alıp aldıkça saç tellerini kavırıyor, ağzımı onun tadıyla kaplarken dilimle klitorisine vuruyorum. Kalçaları bana karşı hareket ediyor, ben o küçük çıkıntıya konsantre oldukça hareket sarsıntılı bir hal alıyor. Peki ya emdiğimde? Patlıyor, orgazmı gürültülü ve güzel, ben ondan gelen her zevk dalgasını yalarken mavi gökyüzüne ve sokağın her iki tarafına doğru fırlıyor. Durmuyorum, onun her bir salınımını tatmak istiyorum ve o saçlarımı çekiyor, kalçalarını oynatırken nefesi kesiliyor.

"Sam." Dudağını ısıırıyor ve bana bakıyor.

Ona uzun bir öpücük daha veriyorum, sonra ayağa kalkıp elbisesini düzeltiyorum. Berber dükkanından Gene geçiyor, bakışları bize sabitlenmiş. El sallıyorum. "Gelecek salı görüşürüz."

Beyaz bıyığı seğiriyor. "Evet efendim, Bay Sam, görüşürüz." Gözlerindeki pırıltı her zamankinden daha parlak olsa da yürümeye devam ediyor.

Fawn içime düştü. "Aman Tanrım, Sam. Bu çok yakındı!" "Yakın mı?" Nefes alış verişi düzeldikçe ona . "Gene sadece beni ağzım--" ile yakaladı.

Yüzünde utangaç bir gülümsemeye avucunu dudaklarıma vuruyor.
"Beni ciyaklatacaksın, kötü adam."

"Yine mi?" Avucuna karşı mırıldanıyorum.

"Seninle ne yapacağım ben?" Başını sallıyor, sonra elini çekiyor, parmak uçlarına kalkıyor ve beni öpüyor.

Sorusunun cevabını biliyorum. Her şeyi.

FAWN

"W

"Bu gece yapabiliriz, değil mi?" Kelly'ye soruyorum. Dudak boyasını ağızımdan çekip alıyor.

"Konuşmak yok." Bana doğrulttu.

Çenemi kapatıyorum ve bana ruj sürerken yapmam gerektiği gibi dudaklarımı büzmeye devam ediyorum. Derme çatma bir yeşil odada büyük ekranın arkasında oturuyoruz. Duvarlar ahşap, ama sahne arkasında ihtiyacınız olan her şey profesyonelce, tam da söylediğim gibi ayarlanmış.

Kelly sırtıyor ve dudaklarımı boyuyor. "Ne istersen yapabilirsin Fawn, ama Bay Uzun Boylu, Esmer ve Yakışıklı'ya bekaretini vermene varım."

Keskin bir çarpma sesi duyuldu. İkimiz de dönüp Brent'in ayaklarının dibinde paramparça olmuş bir şarap kadehiyle durduğunu görüyoruz. İçindeki sıvı şimdi elinden aşağı damlıyor. Kafasını kaldırdığında gözünün morardığını fark ediyorum, sanki biri ona yumruk atmış gibi. Çok sert.

Başımı sallayarak aynadaki Kelly'ye bakıyorum. Başını kaldırmış, Brent'in gözündeki morluğu daha iyi görebilmek için çabalıyor, baktığını gizlemeye bile çalış. Her zaman fazladan meraklıdır.

"Biri temizlesin!" Brent .

İnsanların onun emirlerini yerine getirmek için etrafta koşuşturmaya başladığını anlamak için bakmama gerek yok. O kadar pislik bir adam ki, herhangi birinin onun yanında uzun süre kalmaya nasıl dayanabileceğinden emin değilim. Ayrıca, pisliği o yaptı, o yüzden temizlemesi gereken de o.

"Reklam panosundan düştüğünde gözün morardı mı?" Kelly sesindeki eğlenceyi engelleyemiyor.

"Siktir git, Kelly."

Göz bakınca, benimkinin birkaç adım ötesindeki makyaj koltuğuna yığıldığını görüyorum.

"Tut şunu." Kelly bana dudak boyasını uzatmaya çalışıyor ama ben onun yerine bileğini tutuyorum.

"Yapma," diyorum ona. "Makyöz için tek mor gözü kapatmak yeterince zor olacak."

Brent'e ölümcül bir bakış atıyor, sanki hâlâ onu dövmeyi düşünüyormuş gibi. "Sonra yapalım mı?" Ben öneriyorum.

"Tamam." Dudak boyasını makyaj masasının üzerine bırakıyor. "Sanırım işin bitti." Aynanın önünden çekiliyor ve kendimi görmeme izin veriyor.

Ben de süslenip püslenmek zorunda kaldım. Sahnede anonsları yapan, oyuncularını tanıtan ve herkesi filme davet eden kişi ben olacağım. Biraz gerginim ama bütün öğleden sonra söylemem gerekenlerin üzerinden geçtim.

"Vay be." Kendime daha iyi bakmak için ayağa kalktım. Cildim daha az kusurlu görünüyor. Kızıl saçlarım, ekstra parlak görünmesini sağlayan yumuşak dalgalarla aşağıya inmiş ve kırmızı elbisem kesinlikle Sevgililer Günü için mükemmel.

"Kısa Jessica Rabbit'e benziyorsun."

Kelly gururlu bir anne gibi yanımda ışınlıyor. İyi iş başardı. Her zaman sevimli olduğumu düşünmüştümdür ama şu anda kendimi seksi hissediyorum. Üzerime eldiven gibi oturan elbiseyi ellerimle düzeltiyorum. Kelly elbiseyi çıkardığında neredeyse gözlerim yerinden fırlayacaktı çünkü içine sığabileceğimi düşünmemiştim. Kalçalarım, popom var ve göğüslerim de küçük değil. Kelly'nin ne yaptığını bildiğine güvenmeliydim. Elbiseyi giydiğimde, bu şeyin benim için yapıldığına yemin edebilirdim.

"Biri bunu kapatabilir mi?" Brent, sanki makyaj sanatçısı zaten yüzünde çalışmıyormuş gibi bağılıyor.

Geri çekiliyor.

Bir şey söylememek için ağzımın içini ısırıyorum. O gerçekten bir alet ve ne söylersem söyleyeyim, alet olmaya devam edecek. Tanrıya şükür ilk öpücüğümü o almadı.

"Pislik gibi davranmayı kes," diye tersliyor Kelly.

Brent bir şeyler söylemeye başlar ama kadın onun sözünü keser. "Çenenin kapat yoksa dün gece ne yaptığını herkese anlatırım." Her zaman elinin altında bulunan telefonunu kaldırıyor. "Belki bende video vardır."

Neden bahsettiği ya da elinde video olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Kelly blöf yapmakta iyidir. Her iki şekilde de işe yarıyor gibi görünüyor.

Gözleri bana kaymadan önce ona ölümcül bir bakış atıyor. Yüzündeki ifade tamamen değişiyor. Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirirken omurgamdan bir ürperti geçiyor.

"Sahnede görüşürüz, Fawn." Sağlam gözüyle göz kırpmıyor.

"Sherrie'ye iyi davran." Makyöze yumuşak bir gülümseme veriyorum.

"Eğer daha nazik olursam öpücüğümü alabilir miyim?" Ses tonu alaycı ama şaka yapmadığını biliyorum. Brent'in nesi var? Yemin ederim ya ölmek istiyor ya da aptalın teki. Neden Sam'i ısrar ettiğini asla anlayamayacağım. *Hayır* kelimesine alışık olmadığı için olmalı; bana mantıklı gelen tek şey bu. Sam de öyle demişti ve kesinlikle haklıydı.

"O alındı." Kelly kolunu benimkiyle birleştirdi ve beni Brent'in yanından uzaklaştırdı. Ben *alındım*. Bu düşünce yüzüme bir gülümseme yayılmasına neden oluyor. Bu gece Sam'e teslim oluyorum. Geleceğin bizim için ne getireceğini bilmiyorum ama onunla burada, Gosford Hollow'da sadece bu kadar kısa bir zaman geçirecek olsam bile, bunu kabul ediyorum. Lanetin canı cehenneme.

"Lanet. Sence bozuldu mu?" Ne söyleyeceğini zaten bildiğim halde Kelly'ye neden sorduğumu bilmiyorum.

"Lanet falan yok." Bizi sahneye doğru yönlendiriyor. "Eğer bir lanet olsaydı, belki de seni yeterince iyi olmayan birinin ilk öpücüğünü almasından ya da nihayetinde senden korumak için oradaydı." Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Belki de bu bir koruma lanetiydi. Bu benim için yepyeni bir ışık yaktı.

Lisedeki ilk erkek arkadaşım birkaç yıl önce sigortadan para almak için evini yaktığı için hapse girmişti. En azından internette okuduğum buydu. İkincisi Henry de kara para aklamaktan hapse girmişti. Peki ya Brent? Sanırım hepimiz Brent'in üzerine kustuğum için bunu hak ettiğini biliyoruz.

"Sam'e bir şey olursa kendimi çok kötü hissederim." Hâlâ lanetin iyi bir şey olduğundan emin değilim ama belki Kelly bir şeyler bulmuştur.

"Bence Sam kendi başının çaresine bakabilir." Kelly perdeyi biraz geriye çekerek seyircilerin içine bakar. Sam konusunda haklıydı. Lanetle ya da üzerine atılan başka bir şeyle başa çıkabilecek biri varsa, o da Sam'dir.

Şimdi kafam, tüm bunların kaderin gerçekten istediğim şeyi elde etmemi sağlama yolu olduğu için gerçekleştiğine dair her türlü tatlı fikirle dolu. Evren ilk öpücüğümün mükemmel olmasını sağlamıştı. Öyleydi.

"Sam'i görüyorum." Perdelerden dışarı bakmaya devam ediyor.

Geleceğini biliyordum. Geleceğini söylemişti. Ona bir koltuk ve yanında bir koltuk daha ayırmıştım, böylece film başladığında onunla birlikte oturabilecektim. Kelly perdeleri sıkıca kapatarak geri çekildi.

"Ne?" Kendimi aramaya çalışıyorum ama o beni durduruyor. "Ne?" Kendi bakışımı çalmama izin vermeyince tekrar söyledim. Başlangıçta herhangi bir şeyin onu ürkütebileceğini bilmiyordum.

geçti. "Unutma, onun hiçbir önemi yok.

Ona hiçbir zaman ihtiyacın olmadı ve şimdi de kesinlikle yok."

Gözlerimi kapatıyorum çünkü ne dediğini anladığımı sanıyorum. Babamın buraya geldiğine inanmak çok zor. İhtiyacım olan son şey bu.

"Gerçekten burada mı?" Gözlerimi açıp Kelly'ye bakıyorum.

"Sam'den sadece iki koltuk aşağıda." Bu hiç iyi değil. Kendim için değil ama babam için çünkü Sam'in kimsenin bana kaba davranmasına tahammül edemeyeceğini biliyorum. Genelde babamın bana yaptığı tek şey budur, bu yüzden bunun iyi gitmeyeceğini tahmin ediyorum.

"Sam kim olduğunu bilmiyor." Bu benim şu an için tek kurtarıcı lütfum. Sam'e babamın adını söylediğimde kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sam'in televizyon izleyerek ya da magazin dergilerine dikkat ederek çok fazla zaman geçirdiğini sanmıyorum.

"Sanırım biliyor olabilir."

"Çekil." Kelly'yi dürtüyorum.

İsteksizce kenara çekildi. Perdelerden dışarı bakıyorum ve evet, Sam babama doğru bakıyor. Eğer bakışlar öldürebilseydi -ve eğer bakışları atan Sam ise belki de öldürebilirdi- o zaman babam bu işin içindeydi. Sonra bir şey gözüne çarpıyor ve ekibimin etrafta dolaştığı sahnenin doğru bakıyor. Arkalarında birkaç güvenlik görevlisi sıralanmıştı ama onları işe aldığımı hatırlamıyorum. Belki de asistanım Victoria onlara ihtiyacımız olduğunu düşünmüştür? Sanki Sam bakışlarımı hissetmiş gibi başını çevirip bana doğru bakıyor. Onu kontrol ederken yakalanmak istemediğim için perdelerden geriye sırıyorum. Bu yapışkan şeyi gerçekten gizli tutmaya çalışıyorum.

Ama sonra, tabii ki, tekrar bakıyorum. Yine güvenlik görevlilerine bakıyor ve bu sefer sayıları daha fazla. Tuhaf.

Kelly perdeyi seğirterek kapatır. "Bunun için endişelenme. Bu babanın sorunu, senin değil. Bu durumda pislik olan o, sen değilsin. Yine de, eğer buraya

seni yalan söylemeye ikna etmeye çalışıyor. İkinizin yakın olduğunu ve artık iş işten geçtiği için sana dışlanmış biri gibi davranmadığını söylemeni sağlamaya çalışıyor."

"Basına ya da herhangi birine babam hakkında konuşmayacağım." Başımı salladım. Ondan hoşlanmıyor olabilirim ama onun yüzünden dikkatlerin üzerimde olmasını da istemiyorum. Sadece hayatımdan çıkmasını istiyorum. Beni kontrol etmesine asla izin vermem. Annem için nasıl sonuçlandığına bak. Onu bana tercih ettiğinde beni ne kadar incitmiş olsa da, o hala benim annem, bu yüzden onu cezalandırmasını da istemiyorum.

"Hazır mısınız hanımlar?" Kelly ve ben Victoria'nın sesini duyunca döndük. O benim Gosford Hollow'daki ikinci adamım. Perde arkasındaki her şeyi idare etmeyi seven, belki de benden daha çok seven bir yerli. Tüm bunları nasıl yapıyor bilmiyorum ama yapıyor. Bana bir mikrofon uzattı. "Şuradan aç." Yandaki düğmeyi işaret ediyor.

Brent, Victoria'nın arkasında beliriyor. Makyaj sanatçısı çürük çenesini ve morarmış gözünü kapatarak gerçekten iyi bir iş çıkarmıştır, ancak ikincisi şişmeye başlamıştır. Victoria dönüp ona bakar. Başını sallar ama ona gözünü sormaz.

"Burada durun." Bizi istediği yeri işaret ediyor. O geri adım atarken ben ortaya geçiyorum, Brent ve Kelly de iki yanıma geçiyorlar. Sinirlerim midemde dolaşan kelebeklere dönüşüyor. Perdenin diğer tarafındaki ışıklar yükselmeye başlamadan birkaç saniye önce kararıyor. Alkışlar yüksek ve vitrinlerde dalga dalga yankılanıyor.

Ayı'yı evde bıraktığıma memnunum. Ya da Sam'in evinde. O da Tüm bu gürültüden nefret ederdim.

Derin bir nefes alıyorum ve başlıyorum. "Herkes merhaba. Ben Fawn Tisdale ve Kitty Cat Valentine'in yıldızları Brent Johnson ve Kelly Roberts'ı tanıtmaktan daha heyecanlı olamazdım."

Bir alkış ve ıslık sesi daha yükseliyor ve ışıkların ön sıradaki babamı göremeyeceğim kadar parlak olmasına neredeyse seviniyorum. Yine de Sam'i görmek güzel olurdu.

Kalabalık tekrar sakinleştiğinde mikrofonu dudaklarıma götürüyorum ama Brent uzanıp mikrofonu alıyor.

"Merhaba millet." Daha sahte olamayacak bir taşra ağzı benimsiyor ama kalabalık yine de alkışlıyor. "Bildiğiniz gibi, bu filmi yaptık çünkü sevgi dünyadaki en önemli güçtür. Sevgililer Günü de tamamen bu gerçeğe ilgili."

"Ne yapıyor bu?" Kelly bana tıslıyor.

"*Gülümsemeye devam et,*" diye tıslıyorum dişlerimin arasından.

"Bunu kutlamak için hepinize gerçek aşkın dünyasına küçük bir pencere açmayı düşündüm." Kolunu belime doladı.

Beni kendine çekerken nefes nefese kaldım. Kalabalık da benimle birlikte soluk soluğa kalıyor. "Büzül," diyor.

Ve sonra dünya sona erer.

SAM

W Yüksek bir engelden geçerek sahneden çıktım ve tam silah sesleri patlarken ve o pislik Brent tarçınlı ruloma zorla bir öpücük konduramadan önce Fawn ve Kelly'yi yakaladım. Ben olsam

Kızıl Süvarilerin ateş açıp Brent'in neredeyse ölümcül olan hatasını durdurmasının tesadüf olduğunu söylemek isterdim ama değil. Kadınımı tehlikeye atıyor ve bu beni çok kızdırıyor.

Brent fırlıyor, sahnenin kenarından koşuyor ve sert bir şekilde aşağıdaki çimin üzerine düşüyor. Düşüşü unuttu mu?

Dizlerimin üzerine çöküp Fawn ve Kelly'nin kalkıp sahnenin arkasına geçmelerine yardım ettiğimde arkamızdaki kalabalık dağılıyor.

"Vuruldun mu? Ne be?" Kelly kendini yere bıraktı. "İyi misin?" Silah sesleri kesilince Fawn'ı inceledim.

"Ben iyiyim." Gözleri kocaman. "Ne oluyor?"

Şirin bir şarkı çalmaya başlıyor ve üzerimizdeki ekran .

Film başlamış olmalı.

"Kızıl Ejderler. Bölgeyi temizlemek için havaya ateş açtılar ve şimdi hedeflerine yaklaşıyorlar."

"Ne? Neden?"

Araba motorlarının sesi azalmaya başlarken onu kollarımda güvende tutuyorum. "Kesin bir şey söyleyemem ama içlerinden birinin beni o videoda gördüğünü ve almaya geldiğini tahmin ediyorum."

"Kırmızı Dragoon nedir?" Kelly inanmayarak başını sallar.

"Eskiden bir üyesiydim."

"Tabii ki yaptın." Kelly elleriyle yüzünü kapatır. "Öleceğiz."

"Hayır. Siz ikiniz burada kalacaksınız." En yakın makyaj koltuğunun altındaki alanı işaret ediyorum. "Şuraya geçin, ben de sizi saklamak için diğer kabinleri iteyim."

"Peki ya sen?" Gömleğimi tutuyor. "Gitme."

"Yapmak zorundayım." Alnından öpüyorum. "Almak için geldikleri şeyi alana kadar burayı paramparça edecekler. Diego burada. Bunu hissedebiliyorum." Kaşımındaki yara izine dokunuyorum. "Bitmemiş bir iş."

Kelly'nin arkasında bir şey hareket etti ve silahımı çektim.

"Ateş etmeyin." Bir kadın gıcırıyor ve el sallıyor. "Sadece benim." "Ben Victoria." Fawn kolumu aşağı itti. "O iyi."

"Sam!" Diego ön taraftan seslenirken Kelly'nin sesi hoparlörlerden geliyor ve rol arkadaşına Sevgililer Günü'nün her zaman uğursuz olduğunu anlatıyor.

"Şanssızlık." Onu makyaj masasına götürürken Fawn kolumu tutuyor. "Ben buyum işte. Lanet bu!"

"Hayır, benim." Alnından öperim. "Benim için buradalar, tarçınlı rulo. Bu senin suçun değil."

Kelly yanına koşuyor, sonra Victoria katılıyor ve Fawn'a bir öpücük daha veriyorum, bu sefer dudaklarından, sert ve istekli. Ve sonra bitti ve diğer bavulları önlerine itiyorum.

"Sam, bekliyorum!" Diego'nun sesi şimdi daha yakın.

"Olduğun yerde kal." Benim için en değerli olan şeyi korumalıyım. "Senin için geri geleceğim."

"Söz mü?" Fawn arar.

"Söz veriyorum." Silahımı ceketimin içindeki kılıfından çıkardım, mermi yatağında olduğundan emin oldum, emniyeti kapattım ve yerine koydum. Bela beklediğimden değil, ama eski alışkanlıklar zor ölür.

Sessiz adımlarla sinema perdesinin etrafından dolanıyorum ve çimenlere inen kaba basamakları çıkıyorum. Sahneye doğru eğildiğimde, meydanın doğu tarafındaki dükkân sırasından bana doğru gelen en az üç Kızıl Ejder'i görebiliyorum. Fawn'ı alıp kaçmalıydım, çünkü güvenlik görevlilerinin hafif bir tatil etkinliği için fazla ateşli olduklarını fark etmiştim. Ama yapmadım. Paranoya diye geçiştirdim. Ve bu Fawn'ın yaralanmasına neden olabilirdi. Ya da daha kötüsü. Şimdi ise içgüdülerime güveniyorum ve sahnenin etrafından dolaşıyorum, derin bir nefes alıyorum ve açık alana çıkıyorum. Onu korumak için yapmam gereken bu. Benim yüzümden incindiğini görmektense ölmeyi tercih ederim.

"İşte buradasın." Diego'nun saldırı tüfeği, kollarını yana açmış bana doğru yürürken yanında asılı duruyor. Sırtışı tanıdık geliyor. Daha önce de görmüştüm.

Aynı takımda kardeşken birçok kez. Ta ki bana ihanet edip akıl hocamızı öldürene ve Ejderhaları kendine alana kadar.

Beni sert bir şekilde kucaklıyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Uzun zaman oldu, dostum. Uzun zaman oldu."

"Hadi şu işi bitirelim." Koyu renk gözlerinde sorgulayan bir bakışla başını yana eğdiğinde geri çekiliyorum.

"Bu birleşme daha yeni başladı, dostum. Şaka mı yapıyorsun? Ekibe senin şehrine geleceğimizi söylediğimde çılgına döndüler. Lyra, buraya gel! Cady, Luis, Ivan, gelin adamı görün, bacak ucunu." Bir avuç ajanı işaret ediyor. Geri kalanları tanımıyorum ve mesafelerini koruyorlar.

Diego benimle dalga mı geçiyor yoksa beni gördüğü için gerçekten mutlu mu anlayamıyorum. Eski ekibimin yaklaşırken gülümsemesine bakılırsa, ikincisini seçmeliyim. Ama eğer beni yere sermek için gelmedilerse, neler oluyor?

"Lanet olsun, dostum!" Lyra omzuma yumruk attı. "Gerçekten sensin. Boston'da halletmemiz gereken bazı sorunlar vardı. Birisi senin de içinde olduğun bir video görmüş ve seni ortadan kaldırmaları için Dragoons'u arayacak kadar taşaklı." Başını sallıyor. "Öyle bir şey olmayacak, dostum. Sen emekli oldun. Rüyanı yaşıyorsun. Hepimizin yapmak istediği şeyi. Biz de onu ziyaret ettik, ödül parasını aldık--"

"Ve birkaç parmak." Ivan başını sallıyor, sarı saçları değişmemiş.

"Sonra başka bir iş yapmak için buraya geldik. Tamamen kısmet." Lyra başını sallıyor, siyah at kuyruğu sallanıyor. "Siktiğimin delileri, Sam."

Ona katılmak zorundayım. Ama düşüncelerim Fawn'a geri dönüyor. En azından o güvende. Benim için burada değiller. Yani bu durumdan kurtulabiliriz ve onu burada benimle kalmaya ikna edebilirim.

"Bak." Diego yaklaşıyor. "Kötü şartlarda ayrıldığımızı biliyorum." Yara izime bakıyor. Onun da bir yara izi var ama bir kulağından diğerine kadar uzanıyor. Onu öldürecek kadar derin kesmedim ama izimi bıraktım, tıpkı onun bende bıraktığı gibi. "Belki aramızda bir husumet var ama Boston'da sana bir iyilik yapıp Kızıl Dra'cıların dargın olmadığını göstermek istedim."

Brent kedilere alerjisi olduğuna dair repliklerini abartarak oynarken arkamdaki ekranda Bear miyavlıyor.

"Peki, beni indirmek için burada değilsen, olay nedir?" Etrafımdaki boş meydana bakıyorum. Herkes dağılmıştı ve küçük Gosford Hollow polis gücü muhtemelen karakola kapanmış, altına işiyordu.

"Bu işi bir süredir planlıyorduk, aylar önce bazı istihbaratlar aldık. Ama dün haberler patladı ve artık dünya bildiğine göre bizim için para kazanmanın tam zamanı."

"Ne?" İçimden onu kırbaçlamak geliyor ama ellerimi gevşek tutuyorum.

"Yakaladım onu!" Sahneden biri sesleniyor.

Kafamı kaldırdığımda Victoria'nın Fawn'ı merdivenlerden çimlere indirirken yanında bir silah tuttuğunu görüyorum. Öfke, kızgın ve vahşi, damarlarımı kaplıyor ve yavaşça silahıma uzanıyorum. *Onun* için buradaydılar. Kalbim için. Tüm bu operasyon -kasabayı korkutmak ve büyük bir gürültü çıkarmak- Fawn'ı yakalayıp kaçırabilmek içindi.

Diego ellerini çırpıyor. "Babası küçük aptal kızının bedelini çok ağır ödeyecek, özellikle de artık ulusal bir haber olduğu için. Ve uzun süre bekleyeceğimizi sanmıyorum." Adımlarında bir sıçramayla kadınıma doğru ilerliyor. "Zaten şehirde."

"Onu almayacaksın." Tabancamı çektim.

Luis ıslık çaldı ve Diego arkasını döndü.

"Bu herif de kim?" Victoria Fawn'ı merdivenlerden aşağı çeker. Kabaca. Çok kabaca. Bunu ödeyecek.

"Sam!" Adımı söylerken Fawn'ın sesi titriyor, sesine dehşet .

"Bırak onu." Silahı Diego'ya doğrulttum.

"Bunun mutlu bir an olduğunu sanıyordum, sonra sen bunu mu yaptın?" Bir elini kel kafasında gezdiriyor. "Ciddi misin?"

"O benim." Kelimeleri dişlerimin arasından güçlkle geçirebiliyorum çünkü Victoria'nın boğazını parçalamak istiyorum.

"Lanet olsun, onu fidye için mi kaçıracaktın?" Gülüyor. "Tabii ki! Bu asla gitmemen gerektiğinin kanıtı. Kızıl Drakatilleri hâlâ senin için bir ekip."

"Seni özledik," diyor Ivan, Rus aksanı her gibi kalın.

"O hayat artık geride kaldı."

Lyra tabancamı işaret ediyor.

"Öyle mi?"

"Fawn benim dediğimde, *o benim* demek istiyorum." Ona doğru yürüyorum, silahım hâlâ Diego'ya doğrultulmuş durumda, ama Victoria kısa kesiyor ve silahın namlusunu Fawn'ın yanına bastırıyor.

"Sam?" Gözleri geniş ve sulu. "Kelly'yi yaraladı. Sanırım onu bayılttı."

"Ben de sana aynısını yapmalıydım," diye hırılıyor Victoria.

"Bırak onu, yoksa seni düşürürüm." Victoria'nın gözlerinin tam ortasına nişan alıyorum.

"Diego?" Ona bakıyor.

"Sam, bunu konuşmamız gerek ve--"

"Fawn'ı üç saniye içinde bırakmazsa, ölür." Hareket etmiyorum. "Bir, iki, th--"

"Victoria!" Diego havlıyor.

O uzaklaşıyor ve Fawn bana doğru koşuyor. Bir kolumu ona doladım, sonra paralı askerleri görebilmek için geri çekildim.

Ama onlardan çok fazla var. Eğer beni öldürüp Fawn'ı almak isteselerdi, yapabilirlerdi. Çıkarken birçoğunu mahvederdim ama sayılarına göre kazanırlardı.

"Sam." Diego başını sallar. "Buraya seni gördüğüm için mutlu geldim ama şimdi seni soğukta bırakmak zorundayım." Çalar ve saldırı tüfeğini çeker.

"Seni seviyorum, Fawn." Gözlerinin içine bakmak istiyorum ama yapamıyorum. Etrafımızı saran kurtları izlemek zorundayım. Eğilip kulağını öpüyorum ve fısıldıyorum, "Ateş etmeye başladığımda sahnenin altına tırman, sonra da kaç."

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanır. "Ben de seni seviyorum." Bana tutunuyor ama ben onu arkama, sırtımla sahne arasına gelene kadar itiyorum.

"Dokunaklı." Lyra omuz silkiyor. "Ama kıza ihtiyacımız var."

"Onu alamazsın." Silahını bana doğrultan Diego'nun kafasına nişan almaya devam ediyorum.

"Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama sanırım yıllar önce başladığım işi bitirmem gerekecek." Diego sırtıyor, acımasız çizgisi sergileniyor.

Tam tetiği çekmek üzereydim ki sahnenin kenarından bir inilti yükseldi ve Brent bir elini başına götürerek sendeleyerek dışarı çıktı. "Herkesi dava edeceğim. Bu bok çukuru kasabadaki herkesi." Sesi yükselir ve paralı askerler gülerek alay eder. "Sen! Hepiniz! Umarım iyi bir avukatınız vardır, çünkü filmimi mahvettiğiniz için, beni izlemeye gelen seyircileri şakaladığınız için sizi mahvedeceğim. Aptal kostümünüz ve sahte silahlarınız. ." Söylenmeye devam ediyor,

paralı askerlerin dikkatini çekti. "John Stamos muydu? Öyleydi, değil mi? O kıskanç biri. Bunu o ayarladı."

"Git." Onların dikkati dağılmışken Fawn'ı sahnenin altından iterek güvenli bir yere götürüyorum ve benim için gerçekten önemli olan tek kişiye son kez veda ediyorum.

FAWN

M Ordudan kaçmak için daracık elbisemle sahnenin altında sürünürken kalbim parçalanıyor. Her santimim Sam'e geri dönmek için çığlık atıyor, ama biliyorum ki sadece onu daha fazla tehlikeye atıyor. Bu Dragoonlar benim için geldiler.

Lanet zamanını beklemişti, ama şimdi çirkin başını tekrar kaldırdı. Daha hızlı sürünüyorum, kalbimi ateş hattında bıraktığımı bildiğim için gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Sam beni sevdiğini söyledi ve benim güvenliğim için her şeyini feda etmeye hazır. Hayatımda hiç kimse söz konusu ben olduğumda buna yakın bir şey yapmamıştı. Kelly'ye ulaşmam gerektiğini bilerek düşüncelerimden sıyrılıyorum. Sam'in benim için endişelenmesine gerek kalmaması için temizlenmeliyim.

Kendimi hızla toparladıktan sonra soyunma odasına doğru koşuyorum. Ejderha kadın silahının kabzasıyla ona vurduğunda Kelly'nin nasıl yere yığıldığını hatırladıkça endişe karnımı dolduruyor. İyi olmak zorunda. Lanetin değer verdiğim herkesi bir günde hayatımdan çıkarmasına izin vermemeye kararlıyım.

"Ne be?" Odaya girdiğimde çığlık attım.

"Tanrım! Ödümü kopardın!" Kelly aynanın önündeki yerinden sıçradı.

Ağzım açık kaldı. "Ne yapıyorsunuz siz? Buradan defolup gitmemiz gerek!"

"Saçımı düzeltiyorum. Sanırım o darbeden dolayı bir şişlik olacak." Bana bakmak için dönerken eliyle saçını düzeltiyor. "Elbisenin her yerinde ne var?"

"Ne?" O mu yoksa ben mi bilmiyorum.

"Tiftik silgim var." Dönüp kocaman çantasını karıştırıyor ama ben elini tutup onu da kendimle birlikte çekiyorum.

"Buradan çıkmamız gerek." Derme çatma binanın arkasına doğru ilerleyip dar kapıdan çıkıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Hâlâ filmin oynatıldığı ekranı işaret ediyor. "Yakında devam etmeliyiz. İnsanlar bizi bekliyor."

Evet, kesinlikle kaçık olan o.

Kelly'nin kiralık arabasının film çalışanları için ayrılmış alana park görüyorum. "Anahtarlar." Elimi uzattım. Uzaktan siren seslerini duyabiliyorum. Polis yolda, ama bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değilim.

"Ne zaman bu kadar otoriter oldun?" Çantasını karıştırıyor, onları çıkarıyor ve bana uzatıyor.

"Ben ." Kilit açma düğmesine

bastım. "Peki ya başbakan--"

"İçinde," diye kestim sözünü. "Bir dakika içinde açıklayacağım." Kelly'nin kafasına ne kadar sert bir darbe aldığı konusunda gerçekten endişelenmeye başlamıştım.

"Tamam." Etrafından dolanır ve yolcu tarafına geçer. "Beni kovabilecekleri gibi değil. Filmi zaten yaptım." Emniyet kemerini takarken yarı güler. "Brent'e katlandığım için prim almalıyım."

Hepimiz yapmalıyız. Bir koninin üzerinden geri dönüyorum ve trafiğe kapalı cadde boyunca ilerliyorum. Kasabanın kenarına geldiğimde Sam'in evine doğru yola çıkıyorum ve çok geride kalmaması için dua ediyorum. Güvenli bir şekilde sürebildiğim kadar hızlı sürerken araba sessizleşiyor.

Kelly, "Biri kafama vurdu," diye bağırarak direksiyonu kırmama neden oluyor ve ödümü koparıyor. En azından ona geri dönüyor. "Vay anasını." Başını yavaşça sallıyor ve gözlerini kırptırıyor. "Herkes iyi mi?"

"Bilmiyorum." Sam'in başına kötü bir şey geleceğini düşününce gözlerim doluyor.

"Erkek arkadaşının paralı asker olduğuna inanamıyorum." Ona bir bakış attım.

"Biraz ateşli." Kaşlarını oynatıyor. "Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Yine de Victoria'yı görmeliydim. Onun hep sahte olduğunu düşünmüştüm," diye hayıflanıyor Kelly.

Alnındaki golf topu büyüklüğündeki yumruya rağmen her şeyi normal karşılıyor.

"Bunun bir film olmadığını biliyorsun, değil mi?" Arabayı Sam'in garajının önüne çekiyorum ve bu sabah bana öğrettiği şifreyi giriyorum. Kapılar sallanarak açıldı.

"Sana kodunu verdi." Gülümsüyor, gözleri tekrar parlıyor. "Bu kadar ciddi olduğunuzu bilmiyordum. Ya da bekle, bu senaryoda mıydı? Yazar kim? Repliklerde ne kadar hakkım olduğunu bilmek isterim."

"Hâlâ bir film değil." Garaj yoluna çıktım ve garaj kapısının hemen önüne park ettim.

Yine o göz kırpma şeyini yapıyor. "Doğru. Bunun bir film olmadığını biliyorum. Çok çılgınca ama bir o kadar da harika." Kapıyı açtı ve arabadan indi. "Burası güzelmiş."

Onu takip ediyorum ve kapıya kadar eşlik ediyorum. O zaman anahtarım olmadığını fark ettim. Verandaya oturdum, Kelly de yanıma oturdu.

"Benim için geldiler." Esprili bir kahkaha attım. "Babamdan benim için fidyeye alacaklarını sandılar." Bu fikre güldüm. "Sanki babam benim için para ödeyecekmiş gibi." Gözlerimi deviriyorum.

Ben gidersem muhtemelen mutlu olur. Muhtemelen bilerek ödeme yapmazdı, böylece beni saklamaya devam ederlerdi. O zaman tüm bu durumla uğraşmak zorunda kalmazdı. Kızıllar tüm bu durumu yanlış yorumladı.

"Senin için fidyeye bile öderim." Kelly omzumu dürttü.

Ona gülümsedim çünkü bunu yapacağını biliyordum. "Seni seviyorum." Başımı omzuna yaslıyorum.

"Geri geliyor."

"Lanet kazanırsa olmaz." Parmaklarımı birbirine doluyor, kötü şansımın bir şekilde Sam'in başına gelmesinden endişeleniyorum.

"Lanet falan yok." Başını benimkine yaslıyor.

"Tüm bunlardan sonra bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Bu hikayenin doruk noktası. Şimdi sonsuza dek mutlu. Güven bana, yazar her zaman ne yaptığını bilir."

"Yine, bir film değil."

"Göreceksin." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Arabanın önünden geçen farları gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor. Sam'in arabasına benzediğini fark edince ayağa fırlıyorum.

"Bu o!"

Ben ona doğru koşmadan önce arabayı zar zor park etti. Kendimi kollarına attım. Beni kolayca yakalıyor. Biberli öpücükler

Ona mümkün olduğunca yakın olmak istiyordum. Onun yaşayan, nefes alan bedenini benimkine karşı hissetmek.

"Buradasın." Ona bakmak için geri çekildim. "İyi misin?"

"Şimdi çok daha iyiyim." Beni sıkıca sarıyor. "Bekle.

Yaralandın mı? Hâlâ tehlikede miyiz?"

Yüzünü buruşturuyor.

"Ne? Söyle bana!"

"Almış olabilirler..."

Zihnim farklı yönlere koşuyor. "Neyi ele geçirdiler? Kasabayı mı ele geçirdiler? Bankayı mı aldın? Aldı--"

"Brent," diyor ısrarla. Ağzım açık kalıyor.

"Ondan birkaç milyon koparacaklar." Saçlarımı alnımdan düzeltiyor ve beni öpüyor. "Sen çok daha kârlı olabilirdin. Ne de olsa baban milyarlarca dolar değerinde, ama onlar zarar etmeyi bırakıp Brent'i aldılar. Zengin ebeveynleri olan vakıf fonu bebeği, onlar için kolay para."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor." Küçük bir omuz silktim.

"Seni üzebileceğini düşündüğüm kısım bu değildi." Çenesi gerildi.

"Dahası mı var?" Dudaklarımı dişlerimin arasına alıp endişeleniyorum.

"Brent'i teslim etmekten daha fazlası mı?" Kelly arkamda bir yerde kıs kıs gülüyor.

"Evet." Beni hâlâ yerden kaldırıyor, yüzüm onunla aynı hizada.

"Düğüne gelmelerini kabul etmek zorundaydım."

Başımı yana eğiyorum. "Ne düğünü?"

"Tam bir ahmaksın." Kelly gülüyor. "Gördün mü? Aynen sana söylediğim gibi. Hikâye doruk noktasını geçti, finaldeyiz ve sen sonsuza dek mutlu olacaksın." Yanımıza geldi. "Klasik üç perdelik hikaye yapısı. Altın senaryo."

Sam beni yavaşça ayağa kaldırıyor. "Neden bu?"

"Victoria kafasına çok sert vurdu ve sanırım kendini bir filmde sanıyor." Omuz silkiyorum.

"Benim için endişelenme. Bu lanet için endişelen." Kelly bana dirsek attı. "Sanırım *gerçekten* bozulduğundan emin olmak için kötü şeyler yapman gerekebilir."

Yanaklarım ısındı. "Kelly." Ona tısılıyorum. "Lanete bile."

"Ne?" Parmağımdan sarkan anahtarları alıyor. "Otel odama dönmek için güvende miyim? Sanırım siz yeni evliler

yalnız kalmak istiyorum."

"Yeni evliler mi? Ne?" Dalga mı yoksa akut beyin travması mı geçiriyor anlayamıyorum.

"Güvende," diyor Sam. "Bu işe karıştığın için üzgünüm Kelly." İkisi de beni görmezden geliyor.

"Beni yarın ara." Arabasına doğru yöneldi.

"Onun sürmesi gerektiğinden emin değilim. Tuhaf davranıyor - yani, her zaman biraz tuhaftır, sanırım- ve kafasında büyük bir yumru var," diyorum ama Kelly çoktan arabanın kapısını kapatıp motoru çalıştırıyor.

"O iyi. Gözbebekleri eşleşti ve dengesi . Çok daha kötülerini yaşadım ve yine de bir helikopteri sorunsuzca kullanabildim." Sam beni tekrar kaldırdı ve kapıya doğru yöneldi.

"Helikopter mi?" Paralı askerden saatçiye dönüşen adamla tanıştığımdan beri içimi dolduran aynı merakla ona bakıyorum.

Beni evin içine ve doğruca yatak odasına taşıyor, sonra nazikçe yatırıyor. Bear ve Velvet dışarı çıkıyor, ikisi de daha sessiz bir yer ararken birbirlerine sürtünüyorlar.

"Her şey gerçekten yolunda mı?" Sam'e bakıyorum.

"Düğünümüzün bir grup suikastçı ve paralı askerle dolu olmasını umursamadığın sürece her şey yolunda." Omuz silkiyor, dudakları seksi bir sırıtışla yukarı kalkıyor.

"Düğünümüzde kimin olduğu umurumda değil. Yani, evleniyor muyuz? Bunu mu demek istedin?" Tanrım, muhtemelen bunun doğru olmasını bu kadar çok istemem delilik. Belki de kafasına darbe alan benimdir.

"İnan buna, tarçınlı rulo." Eğiliyor, ağzında hâlâ o gülümseme var. Aptalca ama onun gülümsemesini bir tek benim görmem hoşuma gidiyor. Diğer herkes için yüzünde her zaman ölümcül ya da sıkılmış bir ifade vardır. Ama benim için öyle değil. Bana baktığında her zaman ışıldar. Bana o tatlı yanını göstermesine bayılıyorum.

"Çok tatlısın." Beni öpmeden önce kelimeleri zar zor çıkarıyorum, dudakları dudaklarımda mükemmel.

Beni yatağa geri itiyor ve gömleğini çekiştirirken ağzına doğru inliyorum. O kadar çok kez bana dokundu ki, ama ben de ona dokunmak istiyorum. Eğilip gömleğini çıkarmama yardım ediyor. Sonra elbiseme yöneldi. Hızlı bir çekişle elbisemi vücudumdan sıyırdı. Sırada sütyenim var. Yine külotum yok. Bu noktada külotum kalmamıştı. Bu elbise zaten onları giymeme izin vermezdi, çizgileri göstermeden olmazdı.

"O elbiseyi severdim." Harap olmuş kumaşa baktım.

"Bu elbiseye bayıldım ama başkalarının seni bunun içinde görmesinden nefret ediyorum." "Kıskandın mı?" Ellerimi göğsünde gezdiriyorum.

"Kesinlikle."

Ona gülümsüyorum. "Hiç kimse beni kıskanmadı."

"Ne kadar güzel olduğunuzun ve gördüğünüz ilginin farkında değilsiniz. Bu masumiyet sarhoş edici." Burnunu boynumun kenarına sürüyor ve beni içine çekiyor. "Ve artık hepsi benim."

"Senin," diye kabul ediyorum, kalçalarımı kaldırıp ona sürdüğüyorum. Kulağımı ısıtıyor.

"Ben de seni çıplak istiyorum. Sana ihtiyacım var." Tüm vücudum ısınıyor. O yanımdayken hep hissettiğim o karıncalanma hissi tenimde kaynıyor.

Yer değiştiriyor, kıyafetlerinin geri kalanından kurtuluyor ve tekrar üzerime geliyor. Öpücüklerini vücudumda gezdirmeye başlıyor ama ben bacaklarımı onun etrafında kilitliyorum.

"Sana içimde ihtiyacım var." Sözlerim gülünç derecede cesurca ama onu o kadar çok istiyorum ki elimde değil.

"Hazır olduğundan emin ." Vücudu gergin ve istediğim şeyi yapmak ve içime girmek için kendisiyle savaştığını biliyorum. Bacaklarımin arasındaki ağzını sevdiğim kadar, ona her seviyede bağlanma ihtiyacı da beni zorluyor.

"Hayatımda hiçbir şeye bu kadar hazır olmamıştım." Onun altında kıpırdanıyorum. Aleti klitorisime sürdüğüyorum.

"Kahretsin, ıslanmışsın." Eli girerken inliyor.

"Ben hazırım." Ben de öyleyim. Tüm hayatım boyunca bunu bekledim. Belki de bunun bir lanet olmadığını düşünmeye başlıyorum. Kelly haklı olabilir. Kendimi doğru adam için saklıyordum. Kalbimi kırmayacak biri, çünkü bunun üstesinden gelebileceğimden emin değilim. Sam bana özenle davranıyor ve onu ilk gördüğüm anda hissettiğim bağ giderek güçleniyor. Beklediğime değdi.

Sikini girişime doğru yönlendiriyor. Başı içime girerken nefesim kesiliyor. Hareket etmeyi bıraktı.

"Sam." Parmaklarım sırtına saplanıyor. "Daha fazla," diye onu cesaretlendiriyorum. "Seni incitmek istemiyorum."

"İçimde olmaman daha çok acıtıyor. Bu acı dayanılmaz. Onu doldurmalısın." Aletin başını sıkıca kavıyorum, bedenim ona yalvarıyor.

"Seni seviyorum," diyor tamamen içime girmeden önce. Acı keskin ve hızlı. Kendimi ona sarıyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. O beni sımsıkı tutarken ben de onu içime .

"Ben de seni seviyorum," diyorum boynuna karşı. Acı azalıyor ve artık tek hissettiğim o. Aşkımızla sarmalanmış durumdayım.

"Tatlım, gözlerini görmem gerek."

Başımı eğip ona bakıyorum. Gülümseyerek ona iyi olduğumu, hatta iyiden de iyi olduğumu söylüyorum. Vücudundaki gerginliğin gittiğini hissedebiliyorum.

"Benimle seviş, Sam."

"Seninle yapacağım tek şey bu, Fawn. Seni seviyorum." Hareket etmeye başladı. Önce yavaşça, içime girip çıkıyor. Ona yapışıyorum, içimde bir yalvarış yükseliyor. Birine bu kadar yakın hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Onu sevdiğimi biliyordum ama bu çok farklı. İki yarım bir bütün oluyor. Gözlerim yaşlarla doluyor.

"Daha fazla," diye yalvarıyorum ona. Çok yaklaştım ama tuttuğunu biliyorum.

Nazik olmaya çalışıyor ama ben hepsini istiyorum. "Bana her ver."

Yapıyor. Daha sert itiyor, içime girip çıkarken yatak başlığının duvara çarpmasına neden oluyor.

"Gel, Fawn. Şimdi," diye emrediyor.

Ben paramparça olurken tüm vücudum onun etrafında kilitleniyor. Zevk bedenime hükmederken tırnaklarım sırtını kazıyor. Sıcak salgısı içime akıyor ve bizi sonsuza dek birbirimize bağlıyor.

Aşkımızın mükemmelliği içinde, yıllardır gözümün önünde duran gerçeği fark ettim. Ben lanetli değildim. Kutsanmışım.

EPILOG I

T Ben ipi tutarken arkamdaki kalabalık çene çalıyor. Üzerimdeki tüm bu gözler beni biraz ürkütüyor ama endişemi bir itiyorum. Ne de olsa bu Fawn'ım için, Sesi hayatımı değiştiren ve kalbimi çalan tatlı tarçınlı rulo.

"Bunu yapıyoruz." Ellerini çırpıyor, iri gözleri üzerimde. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Yüzü bir anlığına düştü.

"Evet. Sen . Bundan asla şüphe etme."

Yüz ifadesi tekrar o neşeli gülümsemesine dönüşüyor. "Haklısın." Başını sallıyor.

"Öyle," diye sesleniyor Kelly ön sıradan. "Şimdi !"

Kalabalık gülüyor ve ben bir kolumla Fawn'ı tutarken diğer kolumla ipi çekiyorum. Tuval yere iniyor ve "Fawn'ın Tatlı Olayları" doğuyor.

Fawn tabelaya bakarken kasaba halkı alkışlıyor ve yuhalıyor. "Bu mükemmel." Ellerini çırparak bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Aman Tanrım, tam da hayal ettiğim gibi."

"Hepsi senin için, tarçınlı rulo." Onu kapıya götürdüm ve kapıyı açtım, zil yan taraftaki saat dükkanında duyabileceğim kadar yüksek sesle çaldı.

Derin bir nefes alıyor, taze boya, yeni mobilya ve bir dizi şekerleme kokusu burnumuzu selamlıyor. Ayı ve Kadife tezgâhın arkasındaki sepete kıvrılmış, dükkânın gürültüsünden uzakta güvende.

Fawn arkasından, "Herkes içeri gelsin," diye sesleniyor ve aceleyle uzun, rustik atıştırmalık masasına doğru ilerliyor.

Tabakları taşımasına yardım ediyorum, kasaba halkına dükkânın sağlayacağı hizmetleri anlatırken onlara servis yapıyorum. Doğum günü kutlamaları, düğün planlaması, yardım etkinlikleri... Aklınıza ne gelirse, Fawn bunu yapabilir.

Büyük açılış sona erdiğinde, öngörülebilir gelecek için her hafta sonu ve çok sayıda hafta içi rezervasyonu var.

Son misafirin üzerine kapıyı kapatıp tabelayı "kapalı" olarak çevirdiğimde, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle açık mavi tezgâha yaslanıyor.

Yanına gidip ellerimi beline koyuyorum. Krem rengi ve pembe elbisesinin içinde gerçekten de tadına bakmak istediğim bir tarçınlı ruloya benziyor.

"Seninle gurur duyuyorum." Onu öpmek için eğildim.

"Onu öldürdün." Kelly artık boş olan atıştırma masasındaki son kırıntıları da topluyor. "Sarsıldık ve şimdi kendi yoluna gidiyorsun."

Öpücüğüm yarıda kesildi, dönüp Kelly'ye baktım. Yaptığı şeyi bıraktı ve bana bilmiş bir bakış attı. "Yapmam gereken bazı işler var."

"Ne?" Fawn eğilip bana bakıyor. "Akşam yemeği yiyeceğimizi ve--"

"Yapacağız." Kelly çantasını kapar ve aceleyle kapıya yönelir. "İşiniz bitince beni arayın."

Fawn'ın kaşları birbirine yaklaşır. "Ama işimiz bitti. Dükkan--Hey!"

Kapı kapanıyor ve onu tezgâhın üzerine kaldırıyorum, şaşkın gıcirtısı içimde bir şimşek gibi çakıyor.

Ağızına sahip çıktım, ona açtım. Yeni insanlarla, özellikle de onu dükkân için tebrik eden erkeklerle selamlaştığında kıskançlık beni birçok kez yönlendirdi. Onun benim olduğunu, her *zaman* benim olacağını bilmeleri gerekiyordu. Parmağındaki nişan yüzüğü? Gösteriş için değil. Düğünümüze iki hafta var. Etkinliği planlamaya ve kanatlarını test etmeye bu kadar kararlı olmasaydı bugün hallederdim.

"Sana çok fazla insan dokunuyordu." Düşüncelerimi onun ağızına doğru homurdanıyorum.

"Ne?" Ellerimi kalçalarında gezdirirken sesi soluğu kesilmişti.

"İnsanlar sana dokunup durdu. Sen benimsin."

Ben boğazını öperken o başını sallıyor. "Elimi sık, beni taciz etmiyorlardı."

"Bu çok fazlaydı." Kalçalarına dokunuyorum ve külot giymediğini fark edince sırtıyorum.

Düşüncelerimi hissetmiş gibi görünüyor, çünkü "Elbise çok dar. Eğer giyseydim--"

"Şikayet etmiyorum." Aşağı uzanıp sikimi serbest bırakıyorum, sonra tenine sürüyorum, kalçalarının arasındaki yumuşak pembe kısım benim için çoktan ıslanmış. Sert bir çekişle önce elbisesinin üstünü, sonra da sütyenini indiriyorum. Pembe meme ucunu dilimle ısırdığımda başını geriye atıyor ve omuzlarımı kavıyor.

"Bu çilekli göğüsleri özlüyordum." Başımı klitorisine sürterken yalıyor ve emiyorum.

"Bu sabah almıştın."

"Sonsuza kadar önce." Kalçalarını bana doğru hareket ettirip kontrolü ele geçirmeye çalışırken onu ısıriyorum.

"Seni istiyorum." Beni ağzına çekiyor ve sertçe öpüyor, onun için sahip olduğum şeyi ne kadar çok istediğini gösteriyor.

Dolgun kıcını kavrayarak onu öne doğru çekiyorum ve kendimi onun derinliklerine itiyorum. Nefes nefese kalıyor, geri çekilip tekrar ileri ittiğimde çıkan ses keskin ve lezzetli, onu sevdiği şekilde beceriyorum, derin ve sert.

"Evet." Kollarını boynuma doluyor ve ıslaklığı rahat dükkânda pis, mükemmel sesler çıkarırken bana tutunuyor.

Yumuşak göğüslerinden birini avuçluyorum, meme ucu baş ve işaret parmaklarımın arasında sertleşiyor. İnlemeleri daha da yükseliyor. Yandaki saatçinin aldırmmaması iyi bir şey.

Aramıza uzanıp başparmağımı klitorisine bastırdığımda uzun ve alçak sesle inliyor.

"Neyi sevdiğini biliyorum, Fawn." Sertçe ittim, başparmağım sikimle birlikte onu da çalıştırıyordu. "Sana her zaman istediğini vereceğim." Kelimeleri vurgulamak için içine pistonla girdim. "Sormana bile gerek yok." Eğilip meme ucunu ısıriyorum, sonra dilimle acısını dindiriyorum.

"Sam." Kendinden geçerken dilinden dökülen tek kelime bu oldu, kendimi içine gömdüğümde vücudu titriyor, beni kendi ritmiyle sıkarken sikim serbest kalıyor. İnleyerek, tohumumu döküyorum, onu kendimle kaplıyorum, izimi bırakıyorum, böylece kimse değerli Fawn'ımın ne kadar iyi sevildiğini ve ne kadar iyi becerildiğini sorgulamayacak.

Tekrar aşağı indiğinde, onu sıkıca tuttuğumda nefesi kesilmişti, "Gerginleştğini görebiliyordum ama çok çalıştığım için endişelendiğini sanıyordum" dedi.

Gölüyorum. Bana bunu yaptırabilen tek kişi o. "konuda endişelenme, tarçınli rulo. Bir asistana ihtiyacın olacak - sen kararları verirken senin için her şeyi ayarlayabilecek bir ağır top."

Arkasına yaslanıyor. "Bu konuda dalga geçtiğini biliyorum ama ciddi miydin?"

"Tabii ki." Her hafta sonu bensiz kaçmasına izin vereceğimi mi sanıyordu? "Ben senin kasınım."

Gözleri parlıyor, şehvet bulanıklığı gidiyor ve saf neşe başlıyor. "Seni ne kadar sevdiğime dair bir fikrin var mı?"

"Sanırım bir gösteriye ihtiyacım olacak." Tekrar ittim, yumuşak memelerinden iki avuç aldığım da sikim tekrar uyandı.

Tezgâha geri yaslandı ve gözleri parlayarak bana genişçe açıldı.

"Tam zamanında geldiniz Bay Clanton, çünkü bugün özel bir ödöl almak üzere çok özel bir müşteri seçtim." "Öyle mi?" Geri çekiyorum ve yavaşça içeri itiyorum. "Acaba bu bir öpücüğü gerektiriyor mu?" Eğildim, ağzımı onunkine yaklaştırırken kendimi destekledim.

"Nereden biliyorsun?" Sahte bir şaşkınlıkla göz kırpmıyor.

"Sadece bir önsezi." O öpücüğe sahip çıkıyorum, aşkıma, ödölüme, tatlı tarçınli ekmeğime ve tapmak için yaratıldığım kişiyle geçireceğim bir gelecek vaadine sahip çıkıyorum.

EPILOG II

On yıl sonra

"**I** "O elbiseyi on yıl önce yok ettiğime eminim." Sam'in alçak sesi hâlâ içimde karıncalanmalara yol açıyor. Arkamı döndüğümde girişte durduğunu gördüm. dolabıma.

Makyajımın son rötuşlarını yapıyorum. Bugün Sevgililer Günü ve erkeğim beni şehre götürüyor. Şimdiden mükemmel bir tatil oldu, ama yine de Sam hepsini mükemmelleştiriyor. Şimdi üç oğlumuzu da benim için en iyi günü yaratmaya ortak etti. Dördünün sevgiyle hazırladığı yatakta kahvaltı ile uyandım. Oğullarım tüm günü beni şımartarak geçirdiler ama şimdi Sam ve benim biraz yalnız kalma zamanımız geldi.

"Çok benzer bir elbiseyi yok etmiştin. Ama süper zengin bir kocan varsa, her şeyi bulabilir ya da yaptırabilirsin." Makyaj masasından kalkıyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. Yıllar önce elbisemi yırtmamış olsaydı bile, şimdi ona sığmam mümkün olmazdı. Her yerim biraz daha dolgun. Şikayet ettiğimden değil, çünkü bu ekstra kıvrımları üçüzlerimizi taşımaktan ve Sam'in beni her zaman çok fazla tatlıyla beslemesinden aldım. Sam'e üç çocuk istediğimi söylediğimde bunu tek seferde yapacağını hiç düşünmemiştim. Adam hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı.

"Seni dün istediğimden daha fazla istememin mümkün olmadığını düşünüyordum, ama her gün bunun mümkün olduğunu hatırlıyorum." Ben onun içinde erirken kolları beni sarıyor, rahatlığını biliyor ve seviyorum.

Bana her zaman verdiği ev hissi. Boynumun yan tarafını öpücöklere boğuyor ve arkamda onun uyarılmışlığını hissediyorum, bu yüzden bilerek ona doğru biraz yalpalıyorum.

"Bu elbiseyi gerçekten hiç sevmediğini düşünmeye başlıyorum. Onu yok etmem için beni zorlayıp duruyorsun." Boynuma tüm dikkatini vermeye devam ederken gülümsediğini hissedebiliyorum.

Bu planımın bir parçası. Onu yok etmesini istiyorum, ama sadece randevu gecemizden sonra. Onu biraz itiyorum. Hareket etmiyor, bu da beni güldürüyor.

" bir şey yok. En azından şimdilik."

"Karımla istediğim zaman sevişebileceğimi düşünüyorum." Boynumdan küçük bir ısırık alıyor.

Küçük bir inilti çıkardım. Tamam, belki de bir yere gitmemize gerek yoktur. Kahkaha sesleri Sam'in beni her zaman içine soktuğu şehvet büyüsunü bozuyor ve oğullarımızın hala ayakta ve evin içinde koşuşturduklarını hatırlatıyor. Eminim Kelly Nerf silahlarıyla savaşıarak onları kovalıyordur. Elinde kutularla geldi ve benim küçük afacanlarım onu buna pişman edecekler. Kelly'ye karşı birlik olmaya çalıştıklarını düşünüp kendi kendime gülüyorum. Bu gece çok eğlenecekler.

Sam daha önce ısırđıđı yere bir öpücük daha konduruyor ve çocuklar dolabıma doğru koşarken küçük bir adım geri çekiliyor. Kapının girişinde durdular.

"Bizi içeri alın! Bizi yakalayacak," diye bağırıyor içlerinden biri gülerek.

Kelly'nin onları bir şekilde merhamet dilenmeye zorlayacağını bilmeliydim. Ama benim dolabım erkeklerin giremeyeceği bir bölge ve hem Sam hem de Bear bunu görmezden geliyor. Bana erişim söz konusu olduğuunda kurallar onlar için geçerli değilmiş gibi davranıyorlar. Bu konuda şikayetçi olabilirim ama hepimiz biliyoruz ki onların benim alanımda olmalarını seviyorum.

"Sizin için artık çok geç." Kelly yatak odamıza koşuyor ve Nerf silahını onlara doğrultarak parlak turuncu bir yaylım ateşı açıyor. Sünger mermiler her yere uçuşuyor. Küçük oğullarım kaçmadan önce birbirlerini korurken ateşe karşılık veriyorlar. Kelly cephanesini toplayıp silahını yeniden doldururken onu orada öylece bırakıyorlar.

Kadife yatağın altından dışarı bakıyor, sonra da Bear'ın dolabımdaki en sevdiği yere doğru koşuyor. Sanırım "erkekler giremez" kuralının

Nerf savaşı sırasında yapışacak. Kız ona sokulduğunda Bear yarı uyanıktır.

"Seni engelleyemeden önlerini kesmeye çalıştım Sam." Kelly dev dolabıma girdi. Normal yumruk tokuşturmalarını yapıyorlar. Kelly 'Tomb Raider'da Lara Croft rolünü aldığından beri Sam'le kardeş gibi oldular. Şu ana kadar serinin beş filminde rol aldı ve Sam de ona dublörlük konusunda her zaman yardımcı oluyor. Her biri için partiler ve etkinlikler düzenlemeye devam ediyorum. Kelly'nin aileme bu kadar yakın olmasını seviyorum. Benim için bir kız kardeş, oğullarım için de bir teyze gibi. Ona tapıyorlar. Sam hayatıma girmeden önce sahip olduğum tek aile oydu ve birlikte kendi ailemizi kurduk.

"Bu gece onlara baktığın için teşekkürler Kelly. Hadi, tarçınlı rulo. Sen kendini evde kalmaya ikna etmeden yola koyulalım." Sam kocaman bir palto kapıyor ve elbisemi gizlemek için omuzlarıma örtüyor. Elimini tutup beni dolaptan çıkarırken bir kahkahayı bastırıyorum. Durup Kelly'yi yanağından öperek ona minnettar olduğumu belirtiyorum. Sam haklı: Eğer şimdi gitmezsek, evde kalmak isteyeceğim. Sevdiğim her şey burada ve yılın sevgiye adanmış tek gününü burada ailemle geçirmekten daha uygun ne olabilir?

"Umarım külot giymiyorsundur," diye fısıldıyor Sam kulağıma. "Seni tatlı olarak yemek istiyorum. Tüm restorani sadece bizim için ayırdığımdan belki de tam masada."

. Sanırım *bazı* şeyler için evden ayrılmaya değer.

Daha fazla MINK size geliyor! Bakire Kraliçe'deki Marco'yu hatırlıyor musun? Sophia'nın kardeşi mi? MINK'in bir sonraki

kitabında başrolde,

Marco'nun kızı!

Kötü çocuk, vahşi kalbini evcilleştirecek iyi bir kız bulabilecek mi?

25 Şubat'ta öğrenin!

[MINK'in haber bültenine kaydolun ve yeni bir sürümü asla kaçırmayın.](#)

AYRICA MINK TARAFINDAN

Güzellik ve Patron

Liam Baxter benim yeni patronum ve o kadar da kötü biri değil. Yani, ofisine girmeden önce kapıyı çalmamı istiyor. Ve kedimi işe getirmemi istemiyor. Sonra da kurallarına uymazsam disiplin cezası alacağımı söylüyor. Bunun da ötesinde, diğerleri onun soğuk ve hesapçı olduğunu söylüyor. Hmm, belki de patronum biraz kötüdür? Ama onun için ne kadar çok çalışırsam, işler o kadar değişiyor. Bana gerçek benliğini lezzetli bakışlarla gösteriyor. Belki de sert, yakışıklı patronun altında, bir asistana ihtiyaç duyduğundan daha fazla sevgiye ihtiyaç duyan bir adam vardır.

Georgia Lavine benim için bir amaç. Babasının işini yok etmek niyetindeyim. Bir adama saldırmak için kızını almaktan daha iyi bir yol var mı? Bu sadece Georgia'yı asistanım olarak işe alarak hem ona inat hem de daha fazla koz elde ettim. Ama bu alımın tuzakları da yok değildi. Georgia çok güneşli, çok güzel, çok eğlenceli, çok naif, çok her-şey-olmayan biri. Herkese çok nazik davranıyor. Öyle ki, onun gülümsemesini, ilgisini ve sunduğu diğer her şeyi alması gereken tek kişinin ben olduğumu düşünmeye başladım. Ne de olsa onun patronuyum. Ve asistanlık pozisyonu geçici olsa da, aklımda çok daha kalıcı bir pozisyon var.

Şimdi Oku

Bakire Kraliçesi

Babam tarafından satılacağımı biliyordum. Bir ittifak kurmak ya da anlaşma yapmak için bir gelin teklif edildi. Yine de ailemden bağımsız yaşama umudumu korudum. Ama Antonio Tuscani'ye verildiğimde, bu hayattan kaçmak için kurduğum ince hayallerin sadece hayal olduğunu anladım. Pes ederek kaderime razı oldum... Ta ki sert bakışlı patronum Nick DaVinci ölümcül bir intikam almak için düğün günümde ortaya çıkana kadar.

Tuscani kanı için geldim ve onu aldım. Beyaz elbisesi ve masumiyet duvağıyla gözleri yaşlı gelin, yapmak için doğduğum şeyi yaptığımda gözünü bile kırpıyor. Ben şehirdeki en güçlü mafya ailesinin başıyım ve buraya düşmanlarımı gelmedim. Ama Sophia'nın tavırları ilgimi çekiyor ve çok geçmeden onun bir mafya prensesinden çok daha fazlası olduğunu fark ediyorum. O bir kraliçe ve onu yanımda tutmak için her şeyi yapacağım.

Şimdi Oku

Ölümcül Sevgilisi

Luke Knight bana sahip olabileceğini, beni aceleyle evlendirebileceğini ve sonra da yatağına atabileceğini düşünüyor. Benim hakkımda her şeyi biliyor gibi görünüyor. Ama en önemli şeyi kaçırdı.

Ben *alçak* biriyim. Benim olduğumu mu sanıyor? Hiç şansı yok. Ama mülkünü ve parasını seviyorum, bu yüzden zamanımı bekleyeceğim. Onun yakışıklılığına ve bana hissettirdiklerine takılmıyorum. Hem de hiç. O öldüğünde, Seyşeller'de bir yatta... elmaslarla sıırsıklam yas tutan bir dul olmaktan çok mutlu olacağım.

Cassandra gerçekten onun dünyasındaki kötü adamın ben olduğuma inanıyor. Yanılıyor. Ona benim için ne kadar önemli olduğunu gösterebilirim. Zaman alacak ve ikna etmek gerekecek ama ona aşkımızın derin ve gerçek olduğunu kanıtlayacağım. Yol boyunca beni birkaç kez bıçaklamaya çalışırsa, ne olacak? Ne de olsa ruhlu bir kadın tam da ihtiyacım olan şey ve Cassandra Carlisle benim için yaratılmış.

[Şimdi Oku](#)

Tetikcinin Avı

Bir şeylerin peşinde. Bunu biliyorum. Hiçbir erkek bu kadar yakışıklı ve gizemli olamaz. Muhtemelen bir casustur. Kesin bir şey söyleyemem ama . Heath'i izlemek kolay, ama onu istemek başımı belaya sokacak.

Lena pencereden bakıp beni bir şeyler yaparken yakalamaya çalışıyor ama ne göreceğini emin değilim. Tatlı komşum beni bu kadar kolay anladıysa nasıl bir suikastçı olabilirim ki? Ayrıca, ona göz kulak olmak için buradayım. Tek sorun, onun karşı konulmaz olması ve işimden çok daha çekici olması. İkisi arasında seçim yapmak beni öldürebilir ama Lena buna fazlasıyla değer.

[Şimdi Oku](#)

Kar Meleği

Evim küçük olabilir ama Noel ışıkları sokağın en iyisi. Her yıl mükemmel bir şekilde koordine edilen tatil ekranım yenilmez. benim. En azından öyleydim. Ta ki sokağın karşısına taşınana kadar. Brendan. Kim olduğunu sanıyor bu? Yakışıklı olması ve içimi gıdıklaması beni yenmesine izin vereceğim anlamına gelmez. Bu Noel, o batacak.

Ariadne saatin 1 Aralık'ı göstermesini bekliyor. Kıvrımlı vücudu ve Noel ruhuyla harekete geçmeye hazır bir şekilde orada duruyor. Tatiller için elinden geleni yapıyor. Bu Noel'de ben de onun için her şeyi yapmaya niyetliyim.

[Şimdi Oku](#)

YAZAR HAKKINDA

MINK her zaman mutlu sonla biten tatlı ve tuzlu romanslar yazıyor.

www.MINKromance.com

[MINK'in haber bültenine kaydolmak için buraya tıklayın.](#)

[MINK'in Facebook'taki Okuyucu Grubu Smitten Kittens'a katılmak için buraya tıklayın!](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.